Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

5 юни 2012 година*

„Конкуренция — Картели — Пазар на метакрилатите — Решение за установяване на нарушение на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП — Участие в част от нарушението — Право на защита — Глоби — Задължение за мотивиране — Тежест на нарушението — Възпиращ ефект — Равно третиране — Пропорционалност — Принцип на добра администрация — Сътрудничество по време на административното производство — Продължителност на производството — Разумен срок“

По дело T-214/06

Imperial Chemical Industries Ltd, по-рано известно като Imperial Chemical Industries plc, установено в Лондон (Обединеното кралство), за което първоначално се явяват г-н D. Anderson, QC, адв. H. Rosenblatt и адв. B. Lebrun, г-н W. Turner, solicitor, г-жа S. Berwick, solicitor, и г-н T. Soames, solicitor, впоследствие адв. R. Wesseling и адв. C. Swaak и накрая адв. Wesseling, адв. Swaak и адв. F. ten Have,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която първоначално се явяват г-н V. Bottka, г-н I. Chatzigiannis и г-н F. Amato, впоследствие г-н Bottka, г-н Chatzigiannis и г-н F. Arbault и накрая г-н Bottka и г-н J. Bourke, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на член 2, буква в) от Решение C (2006) 2098 окончателен на Комисията от 31 май 2006 г. относно производство по прилагане на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/F/38.645 — Метакрилати) или при условията на евентуалност с искане за намаляване размера на глобата, наложена по силата тази разпоредба,

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: г-н O. Czúcz, председател, г-жа I. Labucka (докладчик) и г-н D. Gratsias, съдии,

секретар: г-н N. Rosner, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 ноември 2011 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 С Решение C (2006) 2098 окончателен на Комисията от 31 май 2006 година относно производство по прилагане на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/F/38.645 — Метакрилати) (наричано по-нататък „обжалваното решение“) Комисията на Европейските общности по-специално установява, че определен брой предприятия са нарушили член 81 ЕО и член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП), като в различни периоди между 23 януари 1997 г. и 12 септември 2002 г. са участвали в съвкупност от антиконкурентни споразумения и съгласувани практики в сектора на метакрилатите, обхващащи цялата територия на ЕИП (член 1 от обжалваното решение).

2 Според обжалваното решение става дума за едно-единствено продължавано нарушение, отнасящо се до следните три продукта от полиметилметакрилат (наричан по-нататък „ПММК“): формовъчните съединения, масивните плочи и санитарните артикули. От обжалваното решение е видно, че тези три продукта от ПММК са различни както физически, така и по химически състав и имат различна употреба, но могат да бъдат разглеждани като съставляващи една и съща група хомогенни продукти поради общата им суровина — метилметакрилата (наричан по-нататък „ММК“) (съображения 4—8 от обжалваното решение).

3 Според обжалваното решение разглежданото нарушение се състои в обсъждания на цените, както и в сключването, привеждането в действие и контрола върху споразуменията относно цените, предвиждащи или увеличения, или поне стабилизиране на съществуващото равнище на цените, в разглеждането на влиянието на стойността на допълнителните услуги върху купувачите, в обмена на важна и поверителна търговска информация относно пазарите и/или предприятията и в участието в редовни срещи и в други контакти, насочени към улесняване на нарушението (член 1 и съображения 1—3 от обжалваното решение).

4 Обжалваното решение е адресирано до Degussa AG, Röhm GmbH & Co. KG и Para-Chemie GmbH (наричани по-нататък заедно „Degussa“), до Total SA, Elf Aquitaine SA, Arkema SA (с предишно наименование Atofina SA), Altuglas International SA и Altumax Europe SAS (наричани по-нататък заедно „Atofina“), до Lucite International Ltd и Lucite International UK Ltd (наричани по-нататък заедно „Lucite“), до Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV и Quinn Plastics GmbH (наричани по-нататък заедно „Barlo“), както и до жалбоподателя — Imperial Chemical Industries Ltd (по-рано известно като Imperial Chemical Industries plc).

5 Жалбоподателят е дружеството майка в групата Imperial Chemical Industries и производител на химически продукти. От 1990 г. в рамките на групата за производството или продажбата на продуктите, за които се отнася обжалваното решение, е отговорна ICI Acrylics, отделна търговска единица, която не е учредена като дружество. С договор, сключен на 3 октомври 1999 г., дейностите и активите на ICI Acrylics са продадени на Ineos Acrylics UK Parent Co 2 Ltd и Ineos Acrylics UK Trader Ltd, преобразувани впоследствие съответно в Lucite International Holdings Ltd и Lucite International UK Ltd.

6 Разследването, завършило с приемането на обжалваното решение, започва вследствие на заявлението, подадено на 20 декември 2002 г. от Degussa, за освобождаване от глоба на основание на Известие на Комисията от 19 февруари 2002 година относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, стр. 3; наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството“).

7 На 25 и 26 март 2003 г. Комисията извършва проверки в помещенията на Atofina, Barlo, Degussa и Lucite.

8 Atofina и Lucite подават съответно на 3 април и на 11 юли 2003 г. заявление за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер на основание на Известието относно сътрудничеството (съображение 66 от обжалваното решение).

9 С писмо от 8 май 2003 г. Комисията отговаря на поставения от Lucite въпрос дали трябва да влезе в контакт с жалбоподателя и да му предостави достъп до служителите и документите си, за да му позволи да подготви защитата си.

10 На 29 юли 2004 г. Комисията отправя до няколко предприятия, между които и жалбоподателят, искане за сведения съгласно член 18 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167). Става въпрос за първоначалната мярка по събиране на доказателства, адресирана до жалбоподателя в рамките на разследването.

11 На 18 октомври 2004 г. жалбоподателят подава заявление за намаляване на глобата на основание на Известието относно сътрудничеството. На 11 август 2005 г. Комисията го информира, че молбата му е отхвърлена.

12 На 17 август 2005 г. Комисията приема изложение на възраженията във връзка с едно-единствено продължавано нарушение, отнасящо се до ММК, както и до формовъчните съединения от ПММК, до масивните плочи от ПММК и до санитарните артикули от ПММК и го адресира по-специално до жалбоподателя и до Lucite. Приемайки, че продажбата на ICI Acrylics на Ineos (впоследствие Lucite) се е осъществила на 1 октомври 1999 г., Комисията приема 30 септември 1999 г. за крайна дата на нарушението, за което е отговорен жалбоподателят.

13 Жалбоподателят отговаря на изложението на възраженията на 4 ноември 2005 г.

14 На 15 и 16 декември 2005 г. е проведено изслушване.

15 С писмо от 10 февруари 2006 г. в отговор на искане на Комисията Lucite предоставя разяснения относно датата на закупуване на ICI Acrylics.

16 С писмо от 13 февруари 2006 г. Комисията препраща посоченото в точка 15 по-горе писмо на жалбоподателя, за да може той да изложи становището си.

17 С писмо от 17 февруари 2006 г. жалбоподателят представя своето становище.

18 На 31 май 2006 г. Комисията приема обжалваното решение. В него Комисията изоставя някои твърдения за нарушения, поддържани в изложението на възраженията, и по-специално твърденията за нарушения, отправени срещу всички засегнати дружества, що се отнася до частта от нарушението, свързана с ММК (съображение 93 от обжалваното решение).

19 В член 1, буква и) от обжалваното решение се приема, че жалбоподателят е участвал в нарушението, описано в точки 2 и 3 по-горе през периода от 23 януари 1997 г. до 1 ноември 1999 г.

20 Комисията приема по-специално че жалбоподателят представлява юридическо лице, част от което по време на настъпване на фактите е търговската единица, а именно ICI Acrylics, която е допуснала разглежданото нарушение. Следователно Комисията е констатирала, че при прилагането на член 81 ЕО жалбоподателят трябва да се счита за предприятие, което участва в разглежданото тайно споразумение, и че следователно трябва да бъде адресат на обжалваното решение (съображения 288—290 от обжалваното решение).

21 Що се отнася до крайната дата на периода на нарушението, за което е отговорен жалбоподателят, Комисията посочва, че с оглед на отговора на Lucite на изложението на възраженията приема датата 2 ноември 1999 г., на която е настъпило прехвърлянето на собствеността върху ICI Acrylics, за да разпредели отговорността между жалбоподателя и Lucite (съображение 291 от обжалваното решение). Следователно Комисията приема 1 ноември 1999 г. за крайна дата на нарушението, за което е отговорен жалбоподателят, като същевременно уточнява, че тази промяна в сравнение с изложението на възраженията не се е отразила върху размера на глобата (съображение 292 от обжалваното решение).

22 В член 2, буква в) от обжалваното решение на жалбоподателя се налага глоба от 91 406 250 EUR.

23 Във връзка с изчисляването на размера на глобата, на първо място, Комисията разглежда тежестта на нарушението и най-напред установява, че предвид характера на нарушението и обстоятелството, че то обхваща цялата територия на ЕИП, е налице много сериозно нарушение по смисъла на Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките“) (съображения 319—331 от обжалваното решение).

24 По-нататък Комисията приема, че в рамките на категорията на много сериозните нарушения е възможно към предприятията да се прилага диференцирано третиране, така че да се отчете действителният икономически капацитет на нарушителите да нанесат значителна вреда на конкуренцията. За тази цел тя констатира, че в случая съответните предприятия „[могат] да бъдат подразделени на [три] категории в зависимост от относителната им тежест в оборота, реализиран при продажбите на продуктите от ПММК, за които те участва[т] в картела“ [неофициален превод], като се изхожда от оборота, осъществен от продажбите на тези продукти през 2000 г. в рамките на ЕИП. С оглед на оборота на Lucite, осъществен от продажбите на трите разглеждани продукта от ПММК през 2000 г. (105,98 милиона евро) Комисията поставя жалбоподателя и Lucite във втора категория и определя като начални размери на техните глоби 32,5 милиона евро (съображения 332—336 от обжалваното решение).

25 Освен това Комисията заявява, че в рамките на категорията на много сериозните нарушения скалата на глобите, които могат да бъдат наложени, дава възможност и да се определят глоби на ниво, което да гарантира, че те ще имат достатъчен възпиращ ефект, като се има предвид размерът и икономическата мощ на всяко предприятие. Като се държи сметка за общия оборот на жалбоподателя през 2005 г. (8,49 милиарда евро), Комисията е приложила мултиплициращ коефициент 1,5 към началния размер на неговата глоба, с което посочената сума е станала 48,75 милиона евро.

26 На второ място, Комисията разглежда продължителността на нарушението и установява, че тъй като жалбоподателят е участвал в нарушението в продължение на две години и девет месеца, началният размер на неговата глоба трябва да се увеличи с 25 %. В резултат на това изчисленият начален размер на глобата на жалбоподателя възлиза на 60 937 500 EUR (съображения 351—354 от обжалваното решение).

27 На трето място, Комисията разглежда евентуалното наличие на отегчаващи или смекчаващи обстоятелства. По отношение на жалбоподателя, тъй като той е адресат на две предходни решения и извършва нарушение от същия вид, Комисията установява повторност и решава да увеличи началния размер на глобата му с 50 %. (съображения 355—369 от обжалваното решение). Освен това Комисията отхвърля смекчаващите обстоятелства, посочени от жалбоподателя. В резултат на това размерът на неговата глоба е определен на 91 406 250 EUR, като тази сума не надхвърля границата от 10 % от неговия оборот, установена в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 (съображения 372—398 от обжалваното решение).

28 На последно място, Комисията прилага Известието относно сътрудничеството, като напомня, че молбата на жалбоподателя на основание на това известие е отхвърлена. Що се отнася до другите предприятия, подали молба на това основание, Комисията, от една страна, освобождава напълно от глоби Degussa, а от друга страна, намалява размера на глобите на Atofina и на Lucite.

29 Предвид отхвърлянето на молбата на жалбоподателя крайният размер на наложената му глоба е определен на 91 406 250 EUR.

Производство и искания на страните

30 Настоящата жалба е подадена от жалбоподателя в секретариата на Общия съд на 17 август 2006 г.

31 Писмената фаза на производството приключва на 11 април 2007 г.

32 Въз основа на доклада на съдията докладчик Общият съд (трети състав) решава на 15 септември 2011 г. да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия кани страните да отговорят на въпроси. Страните се съобразяват с това искане в указания срок.

33 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 8 ноември 2011 г. По време на заседанието жалбоподателят предоставя на Комисията и на Общия съд някои документи, с които цели да подкрепи своята пледоария. Комисията прави възражение срещу представянето на един от тези документи и Общият съд решава да не го включва в преписката по делото. Тъй като Комисията не възразява по отношение на останалите документи, те се включват в преписката по делото.

34 Освен това по време на заседанието Общият съд кани Комисията да представи два документа, на които тя се позовава в своята пледоария. Тъй като Комисията се съобразява с това искане в указания срок, Общият съд приканва жалбоподателя да представи евентуалното си становище във връзка с посочените документи. Това становище е представено в указания срок.

35 Устната фаза на производството приключва на 15 декември 2011 г.

36 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени член 2, буква в) от обжалваното решение,

— при условията на евентуалност да измени член 2, буква в) от обжалваното решение, като намали размера на наложената му глоба,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

37 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

38 Жалбоподателят излага пет правни основания в подкрепа на жалбата си. Първото правно основание е изведено от липсата на достатъчно доказателства за нарушението, що се отнася до формовъчните съединения от ПММК. Второто правно основание е изведено от липсата на мотиви за „основния размер“ на глобата. Третото правно основание е изведено от

неизпълнение на задължението на Комисията да разпредели „основния размер“ между жалбоподателя и Lucite. Четвъртото правно основание е изведено от неуместното увеличаване на началния размер на глобата с оглед на възпиращия ефект. Петото правно основание е изведено от неоснователния отказ да се намали глобата на основание на сътрудничеството с Комисията. Освен това по време на съдебното заседание жалбоподателят повдига шесто правно основание, изведено от прекомерната продължителност на производството.

По първото правно основание, изведено от липсата на достатъчно доказателства за участието на жалбоподателя в нарушението, що се отнася до формовъчните съединения от ПММК

39 В рамките на това правно основание жалбоподателят претендира, че що се отнася до един от посочените в обжалваното решение продукти, а именно формовъчните съединения от ПММК, неговото участие в нарушението не е установено.

40 Както ясно произтича от формулираните в жалбата искания (вж. точка 36 по-горе), а също така се потвърждава в отговора на жалбоподателя на писмен въпрос на Общия съд, въпреки изложените доводи в рамките на настоящото правно основание жалбоподателят не иска отмяната на член 1 от обжалваното решение, в който се установява отговорността му за разглежданото нарушение. Настоящото правно основание обаче се изтъква в подкрепа на искането му за намаляване на размера на наложената в член 2 от обжалваното решение глоба. Всъщност жалбоподателят счита, че фактът, че предприятието не е участвало във всички конститутивни елементи на картела, трябва да бъде отчетен при преценката на тежестта на нарушението и при определяне размера на глобата. Според него от това следва, че размерът на глобата трябва да се намали така, че да отрази пропорцията, съответна на формовъчните съединения от ПММК в общите стойност или обем на трите разглеждани продукта (според жалбоподателят съответно 44 % или 36 %).

41 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 1 от обжалваното решение жалбоподателят е отговорен за „съвкупност от споразумения и съгласувани практики в сектора на метакрилатите“. В светлината на мотивите на това решение, и по-специално на съображения 2 и 222—225 от него (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 17 септември 2007 г. по дело Microsoft/Комисия, T-201/04, Сборник, стр. II-3601, точка 1258 и цитираната съдебна практика), в съответствие с този текст жалбоподателят е отговорен за участие през разглеждания период в едно-единствено продължавано нарушение, отнасящо се до формовъчните съединения от ПММК, до масивните плочи от ПММК и до санитарните артикули от ПММК.

42 Глобата, наложена на жалбоподателя, е определена именно в зависимост от тежестта на това нарушение. По-специално от съображение 333 от обжалваното решение е видно, че при определяне на началния размер на глобата на жалбоподателя Комисията е взела предвид оборота, който той е реализирал от продажби на продуктите от ПММК, за които е участвал в картела, а следователно, според Комисията, и от трите горепосочени продукта.

43 Следователно трябва да се приеме за установено, че макар жалбоподателят да не е искал отмяната на член 1 от обжалваното решение (вж. точка 40 по-горе), ако се приеме за основателно настоящото правно основание, би могло да се стигне до намаляване на размера на глобата му, и по-специално на нейния начален размер. Всъщност, както напомня жалбоподателят, фактът, че предприятието не е участвало във всички конститутивни елементи на даден картел, трябва да се вземе предвид, когато се преценява тежестта на нарушението и евентуално при определянето на размера на глобата (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 90 и Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 86). Според съдебната практика тази преценка

трябва да се прави в момента на определяне на конкретния начален размер на глобата (Решение на Общия съд от 19 май 2010 г. по дело IMI и др./Комисия, T-18/05, Сборник, стр. II-1769, точка 164).

44 В подкрепа на молбата си жалбоподателят изтъква по същество, че що се отнася до формовъчните съединения от ПММК през периода, когато той е бил собственик на ICI Acrylics, Комисията се е основала изключително на недоказаните твърдения на предприятие, подало заявление за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер, и на факта, че са се състояли заседания. Според жалбоподателя тези елементи не отговарят на „стандарта за доказване“, който съдебната практика изисква.

45 Според него само доказателствата за заседанието, състояло се на 26 октомври 1999 г., за което се отнася съображение 124 от обжалваното решение, биха могли евентуално да отговорят на споменатия „стандарт“, тъй като Комисията се позовава на две предприятия, които са подали заявление на основание на Известието относно сътрудничеството, както и на документ от посоченото заседание. Той изтъква обаче, че по отношение на него не би могло да се прави позоваване на това заседание, без да се накърнят неговите права на защита. Всъщност в отговора на изложението на възраженията, където като крайна дата на нарушението, за което е отговорен жалбоподателят, се приема 30 септември 1999 г. (вж. съображение 291 от обжалваното решение), това заседание се използвало от Комисията срещу друг участник в нарушението, а именно Lucite. Следователно жалбоподателят нямал възможност да подготви по надлежен начин своята защита относно твърденията и доказателствата, свързани с това заседание.

46 Следва да се подчертае, че горепосоченият довод, свързан с нарушение на правата на защита на жалбоподателя, се повдига само за да се оспори противопоставимостта по отношение на него на заседанието от 26 октомври 1999 г. и на свързаните с него доказателства, в рамките на преценката за тежестта на извършеното от него нарушение. По-специално жалбоподателят не иска поради твърдяно нарушение на правата му на защита да се отмени обжалваното решение, доколкото по отношение на него в решението се приема по-дълъг период на нарушението от този, който е посочен в изложението на възраженията.

47 Следователно трябва да се отбележи, че евентуалната констатация за нарушение на правата на защита на жалбоподателя не би имала никакви последици за изхода на настоящия спор, ако се окаже, че дори да не се взема предвид заседанието от 26 октомври 1999 г., събраните от Комисията доказателства са били достатъчни, за да се установи участието на жалбоподателя в частта от нарушението, отнасяща се до формовъчните съединения от ПММК.

48 При тези условия, по свързани с процесуална икономия причини е уместно да се премине към разглеждането на настоящото правно основание, без да се държи сметка за споменатото по-горе заседание.

49 В това отношение следва да се отбележи, че според обжалваното решение разглежданото едно-единствено и продължавано нарушение се състои в „поредица от деяния, които могат да бъдат квалифицирани като споразумения и съгласувани практики, които се отнасят и за трите разглеждани продукта и които разкриват постоянна линия на поведение, насочена към ограничаване на конкуренцията“ (съображение 222 от обжалваното решение). Като държи сметка за общите черти на антиконкурентните споразумения относно трите разглеждани продукта, изброени в съображение 223 от обжалваното решение, Комисията приема, че „макар [тези три продукта] да имат различни характерни черти и да може да се счита, че принадлежат към различни продуктови пазари, съществува[ли] са достатъчно връзки, които да позволят да се заключи, че производителите [на тези продукти] са се обединили около един общ замисъл, който да определя линиите на дейността им на пазара и да ограничава съответното им

търговско поведение“. Според Комисията „[н]арушението се състои в общото поведение, с общ замисъл и една обща икономическа цел, а именно да се избегне нормалното развитие на цените на трите продукта от ПММК в ЕИП“ (съображение 224 от обжалваното решение).

50 Сред „общите характерни черти“, които се имат предвид в съображение 223 от обжалваното решение, Комисията изтъква по-специално:

— „твърдо ядро, състоящо се от същите предприятия, [а именно] Atofina, ICI (впоследствие Lucite) и Degussa“,

— факта, че тези трима европейски производители са били „изцяло интегрирани производители“ и „много внимател[ни] към въздействието на антиконкурентните споразумения, сключени за всеки един от тези продукти, [така] че сключването на картелно споразумение за един от тези продукти автоматично се отразява върху структурата на себестойността и/или върху цените на останалите продукти“,

— факта, че „заседанията и контактите понякога са били посветени на поне два от трите продукта от ПММК“, като тази връзка е произтичала от „многобройни заседания, отнасящи се както за ПММК-формовъчните съединения, така и за ПММК-масивните плочи“,

— факта, че „известен брой представители на предприятията, участващи в антиконкурентните споразумения, са отговаряли за няколко от продуктите, за които се отнася разследването, и следователно са знаели или не [е могло] да не знаят за съществуването на [такива споразумения], обхващащи няколко продукта“. В този контекст Комисията посочва по-специално „г-н [D.], вицепрезидент на Global Monomers и на EAME в ICI Acrylics, който присъства[л] на заседания, посветени [на формовъчните съединения от ПММК и на масивните плочи от ПММК]“, като няколко от тези заседания са се състояли през периода на нарушението, за което е отговорен жалбоподателят,

— факта, че към трите разглеждани продукта са приложени едни и същи функционални механизми на картелното споразумение.

51 Що се отнася по-специално до тайното споразумение относно формовъчните съединения от ПММК през разглеждания период, между страните е безспорно, че с изключение на заседанието от 26 октомври 1999 г. (вж. точка 48 по-горе), констатациите на Комисията почиват на четиринадесет заседания, които са се провели между 23 януари 1997 г. и лятото на 1999 г. (вж. съображения 110—123 от обжалваното решение). Освен това е безспорно, че присъствието на жалбоподателя се твърди само за десет от тези заседания и следователно посочените в съображения 112, 114, 117 и 121 от обжалваното решение четири заседания не се отнасят до него.

52 Следователно трябва да се разгледа дали събраните от Комисията доказателства са били достатъчни, за да може да се установи участието на жалбоподателя в тази част от нарушението.

53 В това отношение следва да се напомни, че Комисията трябва да посочи доказателствата, които могат да докажат достатъчно убедително от правна страна съществуването на фактите от състава на нарушението на член 81, параграф 1 ЕО (Решение на Съда от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 58). Тя трябва да представи точни и съответстващи си доказателства, за да обоснове твърдото убеждение, че нарушението е извършено (вж. Решение на Общия съд от 6 юли 2000 г. по дело Volkswagen/Комисия, T-62/98, Recueil, стр. II-2707, точка 43 и цитираната съдебна практика, Решение на Общия съд от 8 юли 2008 г. по дело Lafarge/Комисия, T-54/03, непубликувано в Сборника, точка 55).

54 Не е задължително обаче всяко от приведените от Комисията доказателства да отговаря на тези критерии по отношение на всеки елемент на нарушението. Достатъчно е посочените от институцията улики, преценени в тяхната цялост, да отговарят на това изискване (вж. Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 180 и цитираната съдебна практика).

55 Посочените в решението на Комисията улики с оглед доказване на съществуването на нарушение на член 81, параграф 1 ЕО от дадено предприятие трябва да бъдат преценявани не поотделно, а в тяхната съвкупност (вж. Решение на Общия съд от 8 юли 2008 г., BPB/Комисия, T-53/03, Сборник, стр. II-1333, точка 185 и цитираната съдебна практика).

56 Следва също да се вземе предвид обстоятелството, че антиконкурентните дейности се развиват скрито и следователно в повечето случаи съществуването на антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 43 по-горе, точки 55—57).

57 Освен това съгласно постоянната съдебна практика е достатъчно Комисията да докаже, че засегнатото предприятие е участвало в заседания, по време на които са били сключени антиконкурентни по естеството си споразумения, без явно да се е противопоставило на това, за да се приеме за доказано в достатъчна степен участието на посоченото предприятие в картела. Когато участието в подобни заседания е било установено, върху това предприятие пада тежестта да посочи доказателства, годни да установят, че неговото участие в посочените заседания е било лишено от всякакво антиконкурентно намерение, като докаже, че е посочило на своите конкуренти, че е участвало в тези заседания с цел, различна от тяхната (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Hüls/Комисия, C-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точка 155, Решение на Съда по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 43 по-горе, точка 96 и Решение на Съда по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 43 по-горе, точка 81).

58 Що се отнася до доводите на жалбоподателя относно стойността на направените изявления в рамките на заявленията по реда на Известието относно сътрудничеството, следва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика няма разпоредба или общ принцип на правото на Европейския съюз, които да забраняват на Комисията да се позовава спрямо предприятие на изявленията на други обвинени предприятия (Решение на Общия съд от 20 април 1999 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, T-305/94-T-307/94, T-313/94-T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, Recueil, стр. II-931, точка 512). Следователно направените в рамките на Известието относно сътрудничеството изявления не биха могли да се считат за лишени от доказателствена стойност само поради това обстоятелство (Решение по дело Lafarge/Комисия, точка 53 по-горе, точки 57 и 58).

59 Разбираемо е наличието на известно недоверие към изявленията, направени доброволно от основните участници в незаконен картел, при положение че тези участници биха могли да омаловажават приноса си към нарушението и да преувеличават този на другите. Въпреки това, предвид логиката, присъща на предвидената в Известието относно сътрудничеството процедура, фактът, че дадено предприятие е поискало за него да се приложи това Известие, за да бъде намален размерът на глобата му, не го подтиква непременно да представя неверни доказателства относно останалите участници в разглеждания картел. Всъщност всеки опит Комисията да се въведе в грешка може да постави под съмнение искреното и пълно сътрудничество на предприятието и по този начин да застраши възможността му да извлече ползи от Известието относно сътрудничеството (Решение на Общия съд от 16 ноември 2006 г. по дело Peróxidos Orgánicos/Комисия, T-120/04, Recueil, стр. II-4441, точка 70 и Решение на Общия съд по дело Lafarge/Комисия, точка 53 по-горе, точка 58).

60 Следва да се приеме по-специално че когато едно лице признава, че е извършило нарушение, и по този начин признава съществуването на факти, надхвърлящи фактите, чието настъпване може пряко да се изведе от съответните документи, то това лице a priori — при липса на особени обстоятелства, показващи противното — е решило да каже истината. В този смисъл изявленията, направени против интересите на автора им, трябва по принцип да бъдат разглеждани като особено надеждни доказателства (Решение на Общия съд по дело JFE

Engineering и др./Комисия, точка 54 по-горе, точки 211 и 212, Решение на Общия съд от 26 април 2007 г. по дело Bolloré и др./Комисия, T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 и T-136/02, Сборник, стр. II-947, точка 166 и Решение на Общия съд по дело Lafarge/Комисия, точка 53 по-горе, точка 59).

61 Съгласно постоянната съдебна практика обаче изявлението на обвинено в участие в картел предприятие, чиято точност е оспорена от редица други обвинени предприятия, не може да се счита за достатъчно доказателство за съществуването на извършено от последните нарушение, без да е подкрепено с други доказателства (Решение на Общия съд по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 54 по-горе, точка 219, Решение на Общия съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Recueil, стр. II-4407, точка 285 и Решение по дело Lafarge/Комисия, точка 53 по-горе, точка 293).

62 За да се разгледа доказателствената стойност на изявленията на предприятията, подали заявление по реда на Известието относно сътрудничеството, Общият съд взема предвид по-специално значението на непротиворечивите данни, подкрепящи релевантността на тези изявления (вж. в този смисъл Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 54 по-горе, точка 220 и Решение по дело Peróxidos Orgánicos/Комисия, точка 59 по-горе, точка 70) и липсата на данни, че те биха били склонни да намалят до минимум значението на своя принос за нарушението и да увеличат максимално това на другите предприятия (вж. в този смисъл Решение по дело Lafarge/Комисия, точка 53 по-горе, точки 62 и 295).

63 Що се отнася до обхвата на съдебния контрол в настоящия случай, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика, когато е сезиран с жалба за отмяна на решение за прилагане на член 81, параграф 1 ЕО, Общият съд по правило трябва да упражни пълен контрол по въпроса дали са изпълнени условията за прилагане на член 81, параграф 1 ЕО (вж. Решение на Общия съд от 26 октомври 2000 г. по дело Bayer/Комисия, T-41/96, Recueil, стр. II-3383, точка 62 и цитираната съдебна практика).

64 Освен това, ако съдът има съмнения, те трябва да бъдат в полза на предприятието — адресат на решението за установяване на нарушение, в съответствие с принципа на презумпцията за невиновност, който като основен принцип на правото на Съюза се прилага именно в приложимите към предприятията процедури относно нарушения на правилата за конкуренция, вследствие на които могат да бъдат наложени глоби или периодични имуществени санкции (Решение по дело Hüls/Комисия, точка 57 по-горе, точки 149 и 150).

65 В рамките на тези общи бележки следва да се разглеждат събраните от Комисията доказателства в конкретния случай.

66 В това отношение следва да се отбележи, че що се отнася до десетте заседания, посочени в точка 51 по-горе, жалбоподателят не оспорва нито провеждането им между конкурентите, нито своето присъствие на тях и не твърди да се е разграничил публично от тяхното съдържание. Оттук следва, че за да се установи отговорността на жалбоподателя, е достатъчно да се провери дали Комисията е доказала надлежно, че тези заседания са имали явно антиконкурентен предмет във връзка с формовъчните съединения от ПММК (вж. съдебната практика, посочена в точка 57 по-горе).

67 Следва да се констатира, че описанието на споменатите заседания почива главно върху изявленията на Degussa, което е освободено от глоба. То обаче им приписва явно антиконкурентно съдържание, що се отнася до формовъчните съединения от ПММК (вж. съображения 110, 111, 113, 115, 116, 118—120 и 123), което не се оспорва от жалбоподателя.

68 Жалбоподателят поддържа обаче, че сами по себе си тези изявления не представляват достатъчно доказателство за нарушението и че, от друга страна, не се потвърждават от други доказателства.

69 В това отношение следва да се напомни, че както следва от съдебната практика, посочена в точки 58—60 по-горе, изявленията, направени в рамките на политиката за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, имат важна роля. Тези изявления, направени от името на предприятия, имат съществена доказателствена стойност, тъй като водят до значителни юридически и икономически рискове (вж. също Решение на Общия съд от 24 март 2011 г. по дело Aalberts Industries и др./Комисия, T-385/06, Сборник, стр. II-1223, точка 47). Все пак от съдебната практика, посочена в точки 59 и 61 по-горе, следва също, че изявленията, направени от обвинени предприятия в рамките на заявленията на основание на Известието относно сътрудничеството, трябва да се преценяват внимателно, и когато са оспорени, по принцип не би трябвало да се считат за достатъчни, ако не са подкрепени от други доказателства.

70 Противно обаче на поддържаното от жалбоподателя, изявленията на Degussa, що се отнася до антиконкурентните обсъждания, свързани с формовъчните съединения от ПММК през разглеждания период, са достатъчно потвърдени от други доказателства.

71 На първо място, трябва да се наблегне на факта, че Degussa не е било единственият източник на информация за Комисията. Всъщност описанието на заседанието от 11 май 1999 г. (съображение 122 от обжалваното решение) почива на изявление на Lucite. Макар Degussa, което не е присъствало на това заседание, да не го е отбелязало в своето собствено изявление, изявлението на Lucite все пак потвърждава твърдението на Degussa за съществуването на картелно споразумение относно формовъчните съединения от ПММК през разглеждания период и за участието на жалбоподателя в него.

72 На второ място, следва да се отбележи, че за по-голямата част от тези заседания Комисията е събрала доказателства (като отбелязвания в календарни бележници, разписки за разноски), които установяват провеждането на заседанието или присъствието на заинтересованите лица на него. Както правилно се поддържа от жалбоподателя, макар фактът, че се е състояло заседание на конкурентите, сам по себе си да не е достатъчен, за да се установи неговият антиконкурентен характер, все пак трябва да се счита, че става въпрос за доказателства, които подкрепят в известна степен изявленията на Degussa.

73 На трето място, в заявлението си от 11 юли 2003 г. на основание на Известието относно сътрудничеството Lucite е направило изявления, които потвърждават най-общо съществуването на картел, както се твърди в решението за проверка, включително относно формовъчните съединения от ПММК и участието на жалбоподателя в него.

74 Макар несъмнено да става въпрос за общи твърдения, все пак те са в смисъла на твърденията на Degussa. Освен това трябва да се припомни, че активите, които са обект на нарушението, включително документите и персоналът, са прехвърлени от жалбоподателя на Lucite, така че изявленията на последното по повод участието на жалбоподателя в нарушението са особено релевантни.

75 На четвърто място, в заявлението си на основание на Известието относно сътрудничеството Atofina признава, че е участвало в картелно споразумение поне от 23 януари 1997 г., включително относно формовъчните съединения от ПММК. Впрочем дружествата, от които се състои предприятието Atofina (Arkema, Altuglas и Altumax, от една страна, и Total и Elf Aquitaine, от друга страна), не оспорват съществуването на такова картелно споразумение в съответните си жалби срещу обжалваното решение (дела T-206/06 и T-217/06).

76 Наистина в съобщение на Atofina от 10 юни 2003 г. първото антиконкурентно заседание за формовъчните съединения от ПММК, за което то споменава присъствието на ICI Acrylics, е заседанието от 26 октомври 1999 г. Трябва обаче да се подчертае, че в това съобщение Atofina ясно потвърждава съществуването на антиконкурентни контакти по повод на формовъчните съединения от ПММК през периода от 1998 г. до 2001 г. Следователно това изявление също потвърждава изявленията на Degussa в този смисъл.

77 На пето място, следва да се подчертае, че съгласно обжалваното решение поне седем от десетте анализирани заседания са се отнасяли едновременно за формовъчните съединения от ПММК и за масивните плочи от ПММК (вж. съображения 110, 111, 115, 116 и 118—120 от обжалваното решение) и че жалбоподателят не оспорва антиконкурентния характер на тези заседания относно втория продукт. Става въпрос за доказателство, което също подсилва достоверността на изявленията на Degussa относно описанието на тези антиконкурентни заседания.

78 На шесто място, на някои от заседанията, посочени в точка 77 по-горе, включително на заседанието от 23 януари 1997 г., което се приема за начална дата на нарушението, е присъствал г-н D., който е заемал висока длъжност в ICI Acrylics и е отговарял едновременно за формовъчните съединения от ПММК и за масивните плочи от ПММК. Тъй като жалбоподателят не оспорва антиконкурентния характер на тези заседания относно втория продукт, нито пък преценката на Комисията, че засегнатите предприятия са били „много внимателни към въздействието на антиконкурентните споразумения, сключени за всеки един от тези продукти“ (вж. съображение 223 от обжалваното решение и точка 50, второ тире, по-горе), става въпрос за признак, че тези заседания са се отнасяли и за формовъчните съединения от ПММК.

79 С оглед на тези доказателства, взети в тяхната цялост, следва да се констатира, че те представляват съвкупност от индиции, които са достатъчно непротиворечиви, за да потвърдят изявленията на Degussa за съществуването на картел относно формовъчните съединения от ПММК през разглеждания период и участието на жалбоподателя в него.

80 Този извод не би могъл да бъде засегнат от изтъкваните от жалбоподателя аргументи относно релевантността на изявленията на Degussa.

81 Всъщност, противно на изтъкваното от жалбоподателя, изявленията на Degussa не могат да бъдат пренебрегнати с единствения мотив, че става въпрос за изявления, направени от консултанти на предприятието в заявление за освобождаване от глоба (вж. по-специално точки 59 и 60 по-горе). Освен това дори в обжалваното решение Комисията действително да е трябвало да изостави някои твърдения за нарушения, основани на изявленията на Degussa (каквито са по-специално всички твърдения за нарушения относно ММК — суровината, от която се произвеждат ПММК), доводите на Комисията пак се оказват напълно обосновани, както произтича от изложеното дотук. Доказателство за това е по-специално че трите останали предприятия, а именно жалбоподателят, Atofina и Lucite, са подали заявленията си на основание на Известието относно сътрудничеството във връзка с картелното споразумение, твърдяно от Degussa. Освен това, с изключение на жалбоподателя в рамките на настоящото правно основание, нито едно от тези предприятия не оспорва съществуването на нарушението в жалбата си срещу обжалваното решение (дела T-206/06, T-217/06 и T-216/06). В частност самият жалбоподател негласно потвърждава релевантността на молбата за освобождаване от глоба на Degussa, щом признава участието си в картела относно масивните плочи от ПММК и санитарните артикули от ПММК.

82 Тъй като изявленията на Degussa са достатъчно потвърдени, противно на поддържаното от жалбоподателя, не може да бъде приета неговата теза, че частта от нарушението, отнасяща се до формовъчните съединения от ПММК, не е можело да се вземе предвид при преценка на тежестта на неговото нарушение с цел да се определи размерът на глобата.

83 Впрочем трябва да се отбележи също че жалбоподателят неправилно поддържа по същество, че квалификацията на разглежданото нарушение като едно-единствено продължавано нарушение, което обхваща трите продукта от ПММК, сред които и формовъчните съединения (вж. точка 49 по-горе), не може да има значение за анализа на настоящото правно основание.

84 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика нарушението на член 81, параграф 1 ЕО може да бъде резултат не само от изолирано действие, но и от поредица действия или пък от продължавано поведение. Това тълкуване не би могло да бъде

оспорено с довода, че един или няколко елемента от тази поредица действия или от това продължавано поведение биха могли да съставляват сами по себе си и взети поотделно нарушение на посочената разпоредба (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 43 по-горе, точка 81). Когато различните дейности се вписват в „общ план“ поради тяхната еднаква цел, нарушаваща конкуренцията на общия пазар, Комисията е в правото си да търси отговорност за тези дейности в зависимост от участието в нарушението, разглеждано в неговата цялост (вж. Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 43 по-горе, точка 258 и цитираната съдебна практика), дори да се установи, че съответното предприятие е участвало пряко само в една или няколко от характерните за това нарушение дейности (вж. Решение на Общия съд от 12 декември 2007 г. по дело BASF и UCB/Комисия, T-101/05 и T-111/05, Сборник, стр. II-4949, точка 161 и цитираната съдебна практика).

85 Съгласно практиката на Съда, за да установи участието на дадено предприятие в такова единно споразумение, Комисията трябва да докаже, че посоченото предприятие е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за преследваните от всички участници общи цели и че е знаело за предвижданите или вече извършени от други предприятия фактически действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск (Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 43 по-горе, точка 87 и Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 43 по-горе, точка 83).

86 При тези обстоятелства, за да може жалбоподателят да бъде държан отговорен за единственото нарушение в цялост и вследствие на това да се определи размерът на глобата, за Комисията би било достатъчно да установи, че жалбоподателят е знаел или е трябвало да знае, че участвайки в картел по отношение на масивните плочи от ПММК и на санитарните артикули от ПММК, той се е интегрирал в общ картел, отнасящ се до три продукта от ПММК (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело Sigma Tecnologie/Комисия, T-28/99, Recueil, стр. II-1845, точка 45 и Решение на Общия съд по дело Bolloré и др./Комисия, точка 60 по-горе, точка 209).

87 Анализираните по-горе доказателства обаче са достатъчни за тази цел.

88 По-специално следва да се припомни, че съществуването на антиконкурентни контакти по повод формовъчните съединения от ПММК през разглеждания период се установява от изявленията на три предприятия, а именно Degussa, Lucite и Atofina.

89 От друга страна, жалбоподателят не оспорва отговорността си за допуснатото през същия период нарушение във връзка с масивните плочи от ПММК и санитарните артикули от ПММК. Той не оспорва и наличието на едно-единствено нарушение като такова. По-специално въпреки няколко отделни аргумента в репликата жалбоподателят дори не се опитва да постави под съмнение мотивите, припомнени в точки 49 и 50 по-горе, които са накарали Комисията да приеме, че е налице едно-единствено нарушение.

90 В този смисъл жалбоподателят не поставя под съмнение по-специално констатациите на Комисията, че неговият представител, присъствал на антиконкурентни заседания (които според него са се ограничавали до други продукти), е отговарял за няколко от продуктите, за които се отнася разследването, и „следователно е знаел или не е могъл да не знае“ за съществуването на такива споразумения, обхващащи няколко продукта. Жалбоподателят не оспорва също така твърдението на Комисията, че той бил „напълно интегриран“ производител и „много внимател[ен] към въздействието на антиконкурентните споразумения, сключени за всеки един от тези продукти“ (вж. точка 50 по-горе, второ и четвърто тире).

91 Дори да се предположи обаче, че събраните от Комисията доказателства са били недостатъчни, за да може да се установи прякото участие на жалбоподателя в частта от картелното споразумение, отнасяща се до формовъчните съединения от ПММК, те са предостатъчни, за да

се докаже поне съществуването на антиконкурентни контакти във връзка с този продукт през разглеждания период и че единственото нарушение е обхващало и този продукт. Това произтича по-конкретно от сходните изявления на три предприятия, а именно Degussa, Lucite и Atofina.

92 Тези съображения са достатъчни поне за да се докаже, че жалбоподателят е знаел или е трябвало да знае, че участвайки в картел по отношение на масивните плочи от ПММК и на санитарните артикули от ПММК, се е интегрирал в общ картел, отнасящ се до три продукта от ПММК.

93 При такава хипотеза обаче отговорността му за единственото нарушение в цялост може да се вземе предвид при преценка на тежестта на нарушението с цел да се определи размерът на глобата, така че молбата за намаляването ѝ на това основание следва да се отхвърли.

94 Накрая, от всичко изложено дотук произтича, че твърдяното нарушение на правата на защита на жалбоподателя относно заседанието от 26 октомври 1999 г. не би довело до никаква практическа последица при преценката на настоящото правно основание и поради това твърдението за нарушение на жалбоподателя по този пункт трябва да се отхвърли като неотносимо.

95 Следователно първото правно основание трябва да се отхвърли, доколкото с него се цели да се подкрепи, от една страна, искането за отмяна на член 2 от обжалваното решение, и от друга страна, искането за намаляване размера на глобата на основание правомощието на неограничена юрисдикция на Общия съд.

По второто правно основание, изведено от липсата на мотиви в обжалваното решение относно „основния размер“ на глобата

96 Жалбоподателят упреква Комисията, че не е обяснила условията за определяне на началния размер на глобата (32,5 милиона евро), посочен в съображение 336 от обжалваното решение, и че е попречила както на него, така и на Общия съд да изследват обжалваното решение относно „най-важния фактор“ при определяне на размера на глобата. Всъщност Комисията се задоволила да посочи причините, поради които квалифицира нарушението като много тежко, и да разпредели предприятията в три категории в зависимост от съответните им размери. Тя обаче не обяснила как е стигнала до сумите, отредени за всяка от тези категории, нито защо определената за жалбоподателя сума надхвърля значително установения от Насоките праг от 20 милиона за „много тежките“ нарушения. В този смисъл Комисията не изпълнила задължението си за мотивиране, което ѝ е възложено по силата на член 253 ЕО.

97 В това отношение следва да се припомни, че в съответствие с установената съдебна практика съществените изисквания за форма, каквото е задължението за излагане на мотиви, са спазени, що се отнася до изчислението на размера на глобата, наложена по силата на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, щом Комисията посочва в своето решение елементите, които са ѝ позволили да прецени тежестта и продължителността на нарушението (вж. по аналогия Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело KNP BT/Комисия, C-248/98 P, Recueil, стр. I-9641, точка 42, Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Sarrió/Комисия, C-291/98 P, Recueil, стр. I-9991, точка 73 и Решение на Съда от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точка 463).

98 В случая самият жалбоподател признава, че в обжалваното решение Комисията е изложила, от една страна, мотивите, поради които квалифицира нарушението като много тежко, а от друга страна, мотивите, поради които е решила да разпредели засегнатите предприятия в три категории и да определи различен начален размер на глобата за всяка от категориите.

99 Освен това разглеждането на съображения 319—336 от обжалваното решение позволява да се констатира, че Комисията действително е предоставила достатъчно мотиви в това отношение. По-специално от обжалваното решение произтича ясно, че началният размер се основава по-точно върху характера на нарушението, установен предвид основните му особености, изложени в точка 4.2 от обжалваното решение (вж. съображение 320 от обжалваното решение), върху размера на разглеждания географски пазар, а именно територията на ЕИП (вж. съображение 330 от обжалваното решение) и върху прилагането на диференцирано третиране по отношение на засегнатите предприятия, за да се вземе предвид техният реален икономически капацитет да нанесат значителна вреда на конкуренцията, преценен с оглед на оборота от продажбата на продуктите от ПММК, заради които тези предприятия са участвали в разглеждания картел (вж. съображения 332—334 от обжалваното решение). В така очертания контекст Комисията споменава и размера на целия пазар на продуктите от ПММК през 2000 г. и 2002 г., изразен в обемно и стойностно отношение (вж. съображение 333 от обжалваното решение). При тези условия твърдението на жалбоподателя, че Комисията не изложила доколко тежестта на нарушението, за което е отговорен жалбоподателят, обосновава налагането на глоба в такъв начален размер, не се подкрепя от фактите.

100 Тъй като жалбоподателят критикува липсата на специфична обосновка за сумата от 32,5 милиона евро, определена за предприятията, които като него са класирани във втората категория, достатъчно е да се припомни, че съгласно установената съдебна практика задължението за излагане на мотиви не налага на Комисията да посочва в своето решение цифровите данни относно начина на изчисляване на глобите (Решение по дело Sarrió/Комисия, точка 97 по-горе, точка 80 и Решение от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, точка 97 по-горе, точка 464). От изложеното следва, че Комисията не е била задължена по силата на член 253 ЕО да обосновава в още по-голяма степен избора на сумата от 32,5 милиона евро като начален размер на определената на жалбоподателя глоба (в този смисъл вж. също Решение по дело Microsoft/Комисия, точка 41 по-горе, точка 1361).

101 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че по същество посочената в точка 100 по-горе съдебна практика била неприложима в конкретния случай, като се има предвид нивото на началния размер на глобата, следва да се отбележи, че тази съдебна практика е била приложена по дело, в което Комисията е определила начален размер, далеч по-висок от този в конкретния случай (Решение по дело Microsoft/Комисия, точка 41 по-горе, точка 1361). Също така твърдението на жалбоподателя, че началният размер на глобата му надхвърлял „осезателно“ прага от 20 милиона евро, установен за много тежки нарушения, не може да промени преценката в точка 100 по-горе. Впрочем следва да се напомни, че този праг представлява само минимален размер, предвиден за такива нарушения от Насоките, като те формулират ясно, че „вероятните размери“ на глобите са „над 20 милиона [евро]“.

102 При това положение второто правно основание трябва да се отхвърли, доколкото с него се цели да се подкрепи искането за отмяна на член 2 от обжалваното решение. Освен това доказателствата, изтъкнати в рамките на това правно основание, също не позволят да се обоснове намаляване на размера на глобата на основание правомощието на неограничена юрисдикция на Общия съд.

По третото правно основание, изведено от неизпълнение на задължението на Комисията да разпредели „основния размер“ между жалбоподателя и Lucite

103 Жалбоподателят подчертава, че той самият и Lucite, като собственици, един след друг, на една-единствена съвкупност от активи, явяваща се обект на нарушението, са били участници, също един след друг, в предполагаемото нарушение и следователно са допринесли само за „една-единствена тежест“ на нарушението. Според жалбоподателя от това произтича, че размерът на глобата, който отговаря на тази „една-единствена тежест“, би трябвало да се

разпредели между тях, за да се избегне повторната преценка на „действителното въздействие на противоправното поведение на всяко предприятие върху конкуренцията“, важен фактор за определяне тежестта на нарушението в съответствие с Насоките. Размерът на глобата обаче бил изчислен, все едно че жалбоподателят и Lucite са упражнили въздействие върху конкуренцията поотделно и едновременно. Този метод на изчисление довел до глоба — за едно-единствено нарушение — със значително по-висок размер само защото дадено предприятие е променило собственика си, а не поради някаква допълнителна вреда за конкуренцията или поради някаква грешка, допусната от жалбоподателя. Така Комисията нарушила принципите на равно третиране и на пропорционалност.

104 В това отношение най-напред следва да се отхвърли аргументацията на Комисията, че настоящото правно основание е недопустимо. Всъщност това правно основание се изтъква в подкрепа на посочените в точка 36 по-горе искания и ако се приеме за основателно, би довело до намаляване размера на наложената на жалбоподателя глоба. В този смисъл, противно на поддържаното от Комисията, жалбоподателят оспорва размера на своята собствена глоба, а не този на глобата на трето лице.

105 След това следва да се изтъкне, че макар в заглавието на настоящото правно основание да се съдържа позоваване на „основния размер“ на глобата, от писмените бележки на жалбоподателя става ясно, че то се отнася единствено за „компонента тежест на глобата“, и по-точно за началния размер на глобата от 32,5 милиона евро, установен в съображение 336 от обжалваното решение. В рамките на настоящото правно основание жалбоподателят не оспорва преценките на Комисията за горницата над тази сума, посочени в точки 25 и 26 по-горе.

106 Ето защо следва да се разгледа, както се поддържа от жалбоподателя, дали Комисията е била задължена да разпредели началния размер на глобата между жалбоподателя и Lucite.

107 Трябва да се напомни, че според обжалваното решение жалбоподателят и Lucite са участвали в нарушението с едни и същи активи — тези на ICI Acrylics, образуването, което е било прехвърлено от първото предприятие на второто на 2 ноември 1999 г., тоест приблизително по средата на периода на нарушението. Тази дата впрочем представлява дата на „разпределяне“ на отговорностите за нарушението между жалбоподателя и Lucite (вж. точка 21 по-горе). Освен това при прилагането на диференцираното третиране по отношение на тези две предприятия Комисията е взела предвид един и същ оборот, осъществен от Lucite през 2000 г. На тази база тя е определила начален размер на глобите 32,5 милиона евро за всяко едно от тях (вж. съображения 334 и 336 от обжалваното решение).

108 При тези условия може разумно да се предположи, че ако ICI Acrylics не беше сменило собственика си, приложението на същата методология за изчисляване на размера на глобата би довело Комисията до това да определи само един начален размер на глобата от 32,5 милиона евро, която би наложила на единствения собственик. Следователно твърдението на жалбоподателя, че прехвърлянето на собствеността върху ICI Acrylics само по себе си е повлияло върху общия размер на глобите, наложени с обжалваното решение, изглежда основателно.

109 Въпреки това трябва да се отхвърли тезата на жалбоподателя, че Комисията трябвало да действа по различен начин и да разпредели началния размер между двете засегнати предприятия.

110 На първо място, тази теза почива по същество на предпоставката, че преценката за тежестта на нарушението би трябвало да бъде тясно свързана с „въздействието върху конкуренцията“ или с „вредата“ за нея и че оттук произтичало, че жалбоподателят и Lucite, като собственици на ICI Acrylics един след друг, са допринесли за „една-единствена тежест“ на нарушението. По този пункт жалбоподателят се осланя на текста на Насоките, според който преценката за тежестта на нарушението би следвало да държи сметка за „действителното отражение […] на нарушението на всяко едно от предприятията върху конкуренцията“.

111 Тази предпоставка обаче е погрешна.

112 Всъщност в съответствие с установената съдебна практика действието на антиконкурентна практика само по себе си не е определящият критерий при преценката на подходящия размер на глобата (Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 118 и Решение на Съда от 3 септември 2009 г. по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, Сборник, стр. I-7415, точка 96). Тежестта на нарушенията трябва да бъде установена въз основа на много доказателства, като специфичните обстоятелства в конкретния случай, неговия контекст и възпиращото действие на глобите (вж. Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точки 241 и 242, както и цитираната съдебна практика), и например свързаните с аспекта на умисъл доказателства могат да имат по-голямо значение от тези, които са свързани с резултата от нарушението, най-вече когато става въпрос за тежки сами по себе си нарушения (вж. Решение по дело Thyssen Stahl/Комисия, посочено по-горе, точка 118 и Решение по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, посочено по-горе, точка 96, както и цитираната съдебна практика).

113 Освен това жалбоподателят прави непълен прочит на Насоките. Всъщност съгласно точка 1 A от тях „[п]ри оценяване на тежестта на нарушението трябва да бъде взет предвид неговият характер, неговото действително отражение върху пазара, където това може да бъде определено, а също така да бъде взет предвид и размерът на съответния географски пазар“. При прилагането на тези критерии „[н]арушенията ще […] бъдат класифицирани в една от следните три категории: незначителни нарушения, [тежки] нарушения и много [тежки] нарушения“. Когато става въпрос за много тежки нарушения, в Насоките се уточнява по-специално че „това ще бъдат по принцип хоризонтални ограничения, като „ценови картели“ и че вероят[ните начални размери] на глобите са: „над 20 милиона [евро]“. Освен това Насоките предвиждат, че „в рамките на всяка от тези категории […] степенуването на приетите санкции ще позволи да се разграничи третирането, което следва да се приложи към предприятията според естеството на извършените нарушения“.

114 Следователно Насоките ясно поставят ударението върху естеството на нарушението като определящ елемент за преценката за неговата тежест в контекста на установяване на началния размер на глобата (в този смисъл вж. също така Решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело Carbone-Lorraine/Комисия, T-73/04, Сборник, стр. II-2661, точка 91). Що се отнася до конкретното въздействие на нарушението, Насоките предвиждат критерия на „действително отражение върху пазара“, който се отнася за нарушението в неговата цялост, а не за последиците от поведението на всяко едно предприятие (вж. в този смисъл Решение на Съда от 12 ноември 2009 г. по дело Carbone-Lorraine/Комисия, C-554/08 P, непубликувано в Сборника, точки 21 и 24), като се уточнява, че то ще бъде взето предвид само когато може да бъде измерено.

115 Освен това в обжалваното решение Комисията е приела, че „не [е било] възможно да се измери действителното отражение върху пазара на ЕИП“ на спорното нарушение и затова е потвърдила, че не се основава „специално върху едно определено отражение [на нарушението върху пазара]“ (съображение 321 от обжалваното решение) при определяне размера на глобата. Следователно тя е направила извод, че в случая става въпрос за много тежко нарушение, въз основа на преценката си за естеството на нарушението и с оглед неговите основни характерни черти, изложени в точка 4.2 от обжалваното решение (вж. съображение 320 от обжалваното решение) и размера на съответния географски пазар (вж. съображение 330 от обжалваното решение).

116 Този подход, който впрочем не е оспорен от жалбоподателя, е в съответствие с установената съдебна практика, съгласно която хоризонталните ценови картели и картелите за подялба на пазари могат да бъдат квалифицирани като много тежки нарушения въз основа само на характера им, без Комисията да бъде задължена да доказва по-специално действително отражение на нарушението върху пазара (Решение на Съда по дело Prym и Prym

Consumer/Комисия, точка 112 по-горе, точка 75 и Решение на Съда от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сборник, стр. I-8681, точка 103).

117 Що се отнася до критерия за „действителното отражение на нарушението на всяко едно от предприятията върху конкуренцията“, на който се позовава жалбоподателят, той е установен в точка 1 A, предпоследна алинея на Насоките, която предвижда, че „[к]огато едно нарушение включва няколко предприятия ([от вида на] „картел“), в някои случаи може да е необходимо да се приложат добавки към определените суми в рамките на всяка една от трите категории […], с цел да бъде взета предвид специфичната тежест на нарушението и поради това действителното отражение на нарушението на всяко едно от предприятията върху конкуренцията, по-специално когато е налице значителна несъразмерност по отношение на глобата на предприятията, извършили същия вид нарушения“. Следователно става въпрос само за незадължителен критерий, който позволява единствено да се измени началният размер на глобата, когато дадено нарушение включва няколко предприятия, а не за определящ критерий при установяването на този размер. Впрочем този критерий се отнася не за определяне количеството на антиконкурентните последици от поведението на всяко едно от предприятията, участващи в дадено нарушение, но и за отчитането — с цел определяне на началния размер на глобата — на обективните различия, които могат да съществуват между тях, каквото е по-специално значителната несъразмерност по отношение на глобата на предприятията.

118 Оттук следва, че дори да се предположи, че промяната на собственика на ICI Acrylics не е довела до никаква допълнителна вреда за конкуренцията, както твърди жалбоподателят, това обстоятелство не дава възможност да се направи извод, че жалбоподателят и Lucite са допринесли само за „една-единствена тежест“ на нарушението и че затова началният размер на глобата трябва да бъде разпределен между тях.

119 На второ място, тезата на жалбоподателя относно необходимостта да се разпредели началният размер на глобата между него и Lucite не отчита факта, че съображенията, които са основанието за определяне на споменатия размер (вж. съображения 319—336 от обжалваното решение) са изцяло приложими по отношение на него.

120 В това отношение следва да се подчертае, че съгласно обжалваното решение както жалбоподателят, така и Lucite са допуснали нарушението, посочено в член 1 от това решение. Всъщност жалбоподателят не оспорва отговорността си за такова нарушение (вж. точка 40 по-горе). Той не оспорва и преценката на Комисията, че жалбоподателят сам по себе си трябва да се счита „за предприятие с оглед прилагането на член 81 [ЕО]“ (съображение 288 от обжалваното решение).

121 Освен това жалбоподателят не оспорва нито преценката за тежестта на нарушението, която е направила Комисията в съображения 319—331 от обжалваното решение, нито нейната преценка, че в контекста на прилагането на диференцираното третиране оборотът, осъществен от Lucite от продажбата на продуктите от ПММК през 2000 г., представлява адекватен показател за размера и икономическата мощ на ICI Acrylics на разглеждания пазар (съображение 334 от обжалваното решение).

122 При тези условия аргументацията на жалбоподателя всъщност стига дотам да изисква преференциално третиране по отношение на началния размер на глобата в сравнение с другите адресати на обжалваното решение по единствената причина, че жалбоподателят е прехвърлил активите, които са обект на нарушението.

123 Само поради този факт обаче допуснатото от него нарушение не е станало по-леко. Така определеният основен размер на глобата, наложена на жалбоподателя, е точно същият, както ако вместо да прехвърли ICI Acrylics на Lucite, считано от 2 ноември 1999 г., той просто беше прекратил участието си в нарушението на същата дата.

124 От изложеното следва, противно на поддържаното от жалбоподателя, че макар и да е участвал в картела със същите активи, с които по-късно е участвало Lucite, жалбоподателят е допуснал нарушение, тежестта на което оправдава началния размер, който Комисията му е определила. Следователно тезата му, че този начален размер на глобата трябва да се разпредели между него и Lucite, не може да се приеме.

125 Останалите аргументи на жалбоподателя не могат да променят този извод.

126 Първо, жалбоподателят изтъква, че „разпределението на фактора „продължителност“ между самия него и Lucite не е достатъчно. Всъщност според методологията на Насоките „факторът „тежест“ на глобата би трябвало да има преобладаващо отражение върху основния размер на глобата, след като началният размер е увеличен само с 10 % за всяка година от нарушението. Така при липсата на „линейна зависимост“ между продължителността на нарушението и основния размер на глобата, дори „факторът „продължителност“ да беше „разпределен“ между жалбоподателя и Lucite, сборът от техните основни размери би надхвърлил размера, който щеше да се получи, ако ICI Acrylics не беше променяло собственика си.

127 В това отношение следва да се напомни, че основният размер на глобата на жалбоподателя е определен в зависимост от продължителността на собственото му участие в нарушението (вж. точка 26 по-горе). Както правилно подчертава Комисията, така „факторът „продължителност“ на глобата наистина е бил „разпределен“ между жалбоподателя и Lucite.

128 Несъмнено, както поддържа жалбоподателят, сборът от определените за жалбоподателя и за Lucite основни размери надвишава размера, който би се получил, ако ICI Acrylics не беше променяло собственика си (вж. точка 108 по-горе). Трябва обаче да се констатира, че става въпрос за обикновена последица от прилагането на предвидената в Насоките методология, отразяваща политиката, която Комисията възнамерява да следва относно определянето на глобите. Като се държи сметка обаче за свободата на преценка, с която Комисията разполага в това отношение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80-103/80, Recueil, стр. 1825, точки 105—109), тя може да установява такава връзка между критериите за тежест и продължителност на нарушението.

129 Така фактът, че критерият за тежест на нарушението в случая е имал по-голямо значение за определянето на основния размер на глобата, отколкото този за продължителността на нарушението, не е основание да се приеме като основателна тезата на жалбоподателя относно необходимостта от „разпределяне на „елемента тежест“ на глобата между него самия и Lucite.

130 Впрочем „линейна зависимост“ между продължителността на нарушението и основния размер на глобата, а именно умножаването на началния размер на глобата по броя на годините, през които дадено предприятие е участвало в нарушението, в случая би довело до установяване, в ущърб на жалбоподателя, на много по-висок основен размер от този, който му е бил наложен.

131 Второ, трябва да се отхвърли аргументацията на жалбоподателя, изведена от твърдението на Комисията в изложението на възраженията, според която „ако предприятието, което е придобило активите, продължава да нарушава член 81 [ЕО] и/или член 53 от Споразумението за ЕИП, отговорността за нарушението трябва да бъде разпределена между продавача и приобретателя на активите, които са обект на нарушението“ (точка 347 от изложението на възраженията).

132 Противно на това, което жалбоподателят намеква, това твърдение не съдържа никакво уточнение по въпроса за евентуалното разпределяне на „елемента тежест“ на глобата между него и Lucite. Както ясно проличава от използваните от Комисията термини и от неговото място в точка 5.6 от изложението на възраженията, посоченото твърдение се отнася само за разпределянето на отговорностите за нарушението между продавача и приобретателя на

активите, които са обект на нарушението, в контекста на определяне на адресатите на изложението на възраженията. Същият извод се налага и по отношение на препратката в бележка под линия към съображение 43 от Решение 89/190/ЕИО на Комисията от 21 декември 1988 година относно процедура по прилагане на член 85 от Договора за ЕИО (IV/31.865, PVC) (ОВ L 74, 1989 г., стр. 1). Освен това следва да се напомни, че в обжалваното решение Комисията е направила такова разпределяне на отговорностите за нарушението между жалбоподателя и Lucite (вж. точка 21 по-горе).

133 Трето, жалбоподателят изтъква, че в предшестващата си практика при вземане на решения Комисията е прилагала метод, който се състои в разделяне на сумата на глобата в съответствие с периодите на собственост върху дадено образувание нарушител.

134 В това отношение е достатъчно да се напомни, че практиката на Комисията при вземане на решения не служи като правна рамка за определянето на размера на глобите в областта на конкуренцията, тъй като Комисията разполага в тази област с широко право на преценка, при упражняването на което не е обвързана от предишните си преценки (вж. Решение по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, точка 112 по-горе, точка 98 и цитираната съдебна практика).

135 Във всички случаи жалбоподателят не поставя под съмнение довода на Комисията, че за разлика от настоящото дело решенията, на които той се позовава, се отнасят за прехвърляне на дъщерно дружество със собствена правосубектност. Става въпрос обаче за основна фактическа разлика в контекста на определяне на размера на глобите, тъй като поради липсата на правосубектност на ICI Acrylics не би могло да му се наложи никаква глоба. Следователно практиката на Комисията при вземане на решения относно прехвърлянето на дъщерно дружество по време на нарушението така или иначе не би могла да се окаже полезна за жалбоподателя в конкретния случай.

136 Накрая, следва да се отбележи, че в рамките на настоящото правно основание жалбоподателят споменава също така нарушаване на принципите на равно третиране и на пропорционалност. В това отношение той не изтъква обаче специфични аргументи, различни от анализираните по-горе и отнасящи се до съществуването на претендираното задължение на Комисията за „разпределяне на „фактора тежест“ поради липсата на допълнителна вреда за конкуренцията, произтичаща от прехвърлянето. Оттук следва, че тези доводи също следва да се отхвърлят.

137 При това положение третото правно основание трябва да се отхвърли, доколкото с него се цели да се подкрепи искането за отмяна на член 2 от обжалваното решение. Освен това доказателствата, изтъкнати в рамките на това правно основание, не обосновават намаляване на размера на глобата на основание правомощието на неограничена юрисдикция на Общия съд .

По четвъртото правно основание, изведено от неуместното увеличаване на началния размер на глобата с оглед на възпиращия ефект

138 Настоящото правно основание се разделя на две части. В рамките на първата част жалбоподателят изтъква, че при определяне на увеличаването на началния размер на глобата с 50 % с оглед на възпиращ ефект Комисията не е отчела действителните му финансови възможности. В рамките на втората част жалбоподателят поддържа при условия на евентуалност, че Комисията е нарушила принципите на равно третиране и на пропорционалност.

По първата част на правното основание, изведена от това, че Комисията не е отчела действителните финансови възможности на жалбоподателя

139 Жалбоподателят претендира, че увеличаването на началния размер на глобата с 50 % с оглед на достатъчен възпиращ ефект не отговаряло на действителните му финансови възможности. Както било установено в хода на разследването, неговият оборот, на който Комисията се основава, за

да определи увеличението, не отразявал адекватно тези възможности. По негово мнение критерият за оборот е релевантен в качеството на „индикация“ или „приблизителна оценка“ за икономическата мощ на дадено предприятие, но не е достатъчен, когато засегнатото предприятие представя други доказателства, свързани с икономическата му мощ. Затова въпросното увеличаване трябвало да бъде премахнато.

140 В това отношение следва най-напред да се отбележи, че в съображение 337 от обжалваното решение Комисията заявява, че в категорията на много тежките нарушения възможността за налагане на различни по размер глоби е позволявала също глобите да се определят в размер, който да гарантира техния достатъчно сериозен възпиращ ефект „предвид размера и икономическата мощ на всяко предприятие“. За да прецени размера и икономическата мощ на жалбоподателя, Комисията е взела предвид неговия световен оборот през 2005 г., последната стопанска година преди тази, в която е прието обжалваното решение (8,49 милиарда евро), и е решила да приложи мултипликационен коефициент 1,5 по отношение на глобата му (вж. съображения 349 и 350 от обжалваното решение).

141 В този контекст, в отговор на доводите на жалбоподателя относно използването на оборота при преценка на икономическия му капацитет, Комисията заявява, че критерият за оборота представлява разумен и полезен показател за капацитета и за икономическата мощ на дадено предприятие и че в случая тя е приложила този критерий по еднакъв начин към всички засегнати предприятия (съображение 347 от обжалваното решение).

142 На следващо място, що се отнася до понятието за възпиране, следва да се припомни, че то представлява един от факторите, които трябва да се вземат предвид при изчисляването на размера на глобата. Всъщност постоянна съдебна практика е, че глобите, наложени за нарушения на член 81 ЕО и предвидени в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, са предназначени да накажат незаконните действия на разглежданите предприятия и да разубедят както разглежданите предприятия, така и други икономически оператори да нарушават в бъдеще правилата на конкурентното право на Съюза. Следователно, когато Комисията изчислява размера на глобата, тя може да вземе предвид по-конкретно размера и икономическата мощ на съответното предприятие (вж. в този смисъл Решение на Съда от 29 юни 2006 г. по дело Showa Denko/Комисия, C-289/04 P, Recueil, стр. I-5859, точка 16 и цитираната съдебна практика).

143 Отчитането на големината и общите ресурси на въпросното предприятие, за да се гарантира достатъчен възпиращ ефект на глобата, се основава на търсеното въздействие върху посоченото предприятие, тъй като санкцията не трябва да бъде пренебрежимо малка с оглед по-специално на финансовите възможности на същото (Решение на Съда от 17 юни 2010 г. по дело Lafarge/Комисия, C-413/08 P, Сборник, стр. I-5361, точка 104). Така той е приел по-специално че целта по възпиране, която Комисията има право да преследва при определяне на размера на глобата, може валидно да се постигне само при съобразяване на положението на предприятието към момента на налагане на глобата (Решение на Общия съд от 5 април 2006 г. по дело Degussa/Комисия, T-279/02, Recueil, стр. II-897, точка 278).

144 В случая жалбоподателят не оспорва самата възможност на Комисията да вземе предвид размера и икономическата мощ на предприятието, за да измени размера на глобата. Той обаче оспорва значението на критерия за оборота при преценката на собствените му размер и икономическа мощ.

145 В това отношение следва да се отбележи, че Съдът неизменно приема, че общият оборот на предприятието е индикация, макар и приблизителна и несъвършена, за размера и икономическата му мощ (вж. Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 112 по-горе, точка 243 и цитираната съдебна практика). Следователно вече е прието, че за да определи глоба в размер, който да гарантира, че тя има сериозен възпиращ ефект, Комисията

може да вземе предвид общия оборот на съответното предприятие (Решение на Съда по дело Showa Denko/Комисия, точка 142 по-горе, точки 15—18, Решение на Съда от 22 май 2008 г. по дело Evonik Degussa/Комисия и Съвет, C-266/06 P, непубликувано в Сборника, точка 120 и Решение на Общия съд от 9 юли 2003 г. по дело Cheil Jedang/Комисия, T-220/00, Recueil, стр. II-2473, точка 96).

146 При това положение, макар съдебната практика изрично да признава, че общият оборот на предприятието е „индикация“ — която може да бъде „несъвършена“ и „приблизителна“ — за размера и икономическата му мощ, тя същевременно утвърждава използването на този критерий в контекста на определяне на увеличаването на глобата с оглед на възпиращ ефект. Това разрешение има неоспоримата заслуга, че позволява на Комисията да прибягва при определяне размера на глобите до обективен критерий и да го прилага без разлика спрямо всички засегнати предприятия.

147 Оттук следва, че твърдението, че оборотът на едно предприятие отразявал само несъвършено или приблизително икономическата му мощ, само по себе си не е достатъчно, за да доведе до ирелевантност на този критерий в контекста на определяне на увеличаването размера на глобата с оглед на възпиращ ефект.

148 Несъмнено, както по същество поддържа жалбоподателят, не трябва да се пренебрегва и целта, преследвана с това увеличаване, а именно изменението на глобата по такъв начин, че тя да не се окаже незначителна, или обратно, прекомерна, по-специално от гледна точка на финансовите възможности на въпросното предприятие (вж. точка 143 по-горе, Решение на Общия съд по дело Degussa/Комисия, точка 143 по-горе, точка 283 и Решение на Общия съд от 18 юни 2008 г. по дело Hoechst/Комисия, T-410/03, Сборник, стр. II-881, точка 379).

149 Посочените от жалбоподателя доказателства обаче не позволяват да се установи, че оборотът, който Комисията е взела предвид в случая, дава до такава степен невярна представа за финансовите му възможности, че споменатата цел да бъде пренебрегната.

150 Най-напред, тъй като в жалбата няма позоваване на никакъв документ относно този пункт, следва да се отбележи, че жалбоподателят не представя никакво конкретно доказателство в подкрепа на доводите и цифровите дани, които изтъква.

151 По-нататък, следва да се констатира, че в жалбата жалбоподателят се ограничава да изтъкне наличието на пасив във връзка с изплащането на пенсии, който бил по-голям, отколкото размерите му позволяват да се допусне, както и задължение, произтичащо от финансирането на покупка, станала през 1997 г., без обаче да обяснява подробно по какъв начин по-конкретно наличието на тези пасиви засяга релевантността на неговия оборот през 2005 г., който Комисията е взела предвид.

152 Следва обаче да се отбележи, както правилно изтъква Комисията, че става въпрос за обстоятелства, които обхващат няколко години и поради това не са задължително достоверен показател за икономическата мощ на предприятието към момента на приемане на обжалваното решение и които впрочем по принцип оказват неизбежно въздействие върху оборота на предприятието. Освен това самият жалбоподател твърди в жалбата, че разглежданите задължения „са се отразили върху дейностите му“. Жалбоподателят не е оспорил и довода на Комисията, че въпросните пасиви по необходимост са се отразили върху неговия оборот.

153 Освен това следва да се подчертае, че жалбоподателят не обяснява в каква степен критерият за оборота не отразява адекватно неговите финансови възможности поради обстоятелствата, които изтъква. Той се ограничава да иска чисто и просто премахването на увеличението, приложено от Комисията. Трябва да се констатира обаче, че това би поставило жалбоподателя в същата позиция като Barlo и Lucite, по отношение на които не е приложено никакво увеличаване с

оглед на възпиращ ефект. Оборотът на тези две предприятия през 2005 г. обаче е бил съответно около 4 % и 13 % от оборота на жалбоподателя (вж. съображения 36 и 46 от обжалваното решение). При липсата на убедителни доказателства тезата, че оборотът на жалбоподателя давал до такава степен невярна представа за финансовия му капацитет, не може да бъде приета.

154 От изложеното следва, че жалбоподателят не е оборил преценката на Комисията, че неговият оборот представлява „разумен и полезен показател за капацитета и икономическата му мощ“ (съображение 347 от обжалваното решение). Поради това, противно на изложеното от жалбоподателя, Комисията е можела да се основава на този оборот, за да определи подходящото увеличаване (вж. по-специално точки 146 и 147 по-горе).

155 Освен това, доколкото жалбоподателят твърди, че Комисията е пропуснала да разгледа доказателствата относно финансовия му капацитет, представени в хода на административното производство, този довод също трябва да се отхвърли. От една страна, става въпрос за обикновено твърдение от страна на жалбоподателя, което не е подкрепено по никакъв конкретен начин, например чрез посочване на доказателствата, които Комисията не е взела предвид. От друга страна и при всички случаи, от обжалваното решение е видно, че Комисията е разгледала доводите на жалбоподателя, че неговият оборот надхвърлял финансовия му капацитет, и е направила извод, че оборотът представлява разумен и полезен показател за неговата икономическа мощ (съображения 343 и 347 от обжалваното решение). Макар Комисията да не е отговорила подробно на всеки от доводите на жалбоподателя, това обстоятелство не дава възможност да се твърди, че тези доводи не са били разгледани.

156 На последно място, жалбоподателят поддържа също, че необходимостта от увеличаване в случая е трябвало да се мотивира още по-добре, защото, както той доказал, нито един от истинските автори на нарушението не е бил негов служител и не е заемал в него отговорен пост, че никой от членовете на неговото управление не е способствал за извършване на нарушението и че размерът на глобата е бил вече много висок.

157 В този смисъл е достатъчно да се напомни, че в съображения 337—350 от обжалваното решение Комисията пристъпва — в контекста на оценката относно тежестта на нарушението — към увеличаване на началния размер на глобата, за да гарантира „достатъчно сериозния ѝ възпиращ ефект предвид размера и икономическата мощ на всяко предприятие“ (съображение 337 от обжалваното решение). Този етап от изчисляването на размера на глобата произтича от необходимостта началният размер да се приспособи така, че глобата да има достатъчно сериозен възпиращ ефект, като се отчитат общите ресурси на предприятието и неговите възможности да набави средствата, необходими за заплащането ѝ. Оттук произтича, че твърденията на жалбоподателя, че нито един от истинските автори на нарушението не е бил негов служител и не е заемал в него отговорен пост и че никой от членовете на неговото управление не е способствал за извършване на нарушението, нямат връзка с този контекст и следователно са ирелевантни.

158 Следователно трябва да се направи извод, че изтъкнатите в рамките на първата част от правното основание доводи не могат поставят под съмнение приложеното спрямо жалбоподателя увеличаване в съображения 349 и 350 от обжалваното решение.

159 При това положение първата част от правното основание трябва да се отхвърли, доколкото с нея се цели да се подкрепи искането за отмяна на член 2 от обжалваното решение.

По втората част от правното основание, изведено от нарушаване на принципите на равно третиране и на пропорционалност

160 Жалбоподателят поддържа, че дори да се предположи, че Комисията е имала основание да наложи възпиращо увеличаване само въз основа на оборота, тя би трябвало да третира по еднакъв и пропорционален начин адресатите на обжалваното решение. Приложеното спрямо жалбоподателя увеличаване обаче било пропорционално по-високо от това спрямо Atofina и следователно нарушавало принципите на равно третиране и на пропорционалност.

161 В този смисъл следва да се отбележи, че както изтъква жалбоподателят, оборотът, взет предвид от Комисията в случая на жалбоподателя (8,49 милиарда евро), действително е шестнадесет пъти по-нисък от този на Atofina (143 милиарда евро), а приложеното увеличаване на глобата на жалбоподателя (50 %) е само четири пъти по-малко от това на Atofina (200 %).

162 Тази забележка обаче не е достатъчна, за да се постави под въпрос нивото на приложеното спрямо жалбоподателя увеличаване, с оглед на принципите, на които той се позовава.

163 На първо място, разликата в проявеното към дадено друго предприятие третиране сама по себе си не означава, че увеличаването спрямо жалбоподателя не е пропорционално на преследваната цел, която съгласно съображение 337 от обжалваното решение е да се определи размерът на глобата му на ниво, което да гарантира, че тя ще има достатъчно сериозен възпиращ ефект предвид неговия размер и икономическата му мощ. В рамките на тази част от правното основание обаче жалбоподателят не представя аргументи в този смисъл.

164 Във всички случаи, дори да се приеме за основателен, доводът на жалбоподателя, доколкото се фокусира върху положението на Atofina, би довел до увеличаване спрямо жалбоподателя само от порядъка на 12,5 % (шестнадесет пъти по-ниско от увеличаването от 200 %, което е наложено на Atofina). Предвид обаче неговия размер и икономическата му мощ, както тя се отразява в неговия оборот през 2005 г., такова увеличаване би било недостатъчно за постигане на преследваната цел.

165 На второ място, дори да се предположи, че тази разлика би могла да се счете за нарушение на принципа на равно третиране, от това не следва задължително, че жалбоподателят би имал право да получи намаляване на приложеното спрямо него увеличаване.

166 По този пункт Комисията правилно изтъква, че жалбоподателят се стреми да прилага „в обратен смисъл“ разрешението, съдържащо се в Решение на Общия съд от 29 април 2004 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия (T-236/01, T-239/01, T-244/01-T-246/01, T-251/01 и T-252/01, Recueil, стр. II-1181, точки 244—249). По делото, по което е постановено това решение, оборотът на предприятието Showa Denko KK (наричано по-нататък „SDK“) е бил два пъти по-висок от този на предприятието VAW Aluminium AG (наричано по-нататък „VAW“). Комисията обаче прилага спрямо SDK увеличаване, което е шест пъти по-високо (150 %) от наложеното на VAW (25 %). При това положение Общият съд е решил да се замести увеличаването спрямо SDK с увеличаване от 50 % — следователно два пъти по-високо от приложеното спрямо VAW.

167 Това обаче не означава, че предприятие като жалбоподателя може да се позовава в своя полза на претендирано нарушение на принципа на равно третиране, произтичащо от факта, че увеличаването, приложено спрямо по-голямо от него предприятие, не е достатъчно голямо от гледна точка на разликата в размера на двете предприятия.

168 На трето място и във всички случаи, доколко е обосновано с оглед на принципите на равно третиране и на пропорционалност, нивото на приложеното спрямо жалбоподателя увеличаване следва да се разглежда евентуално с оглед на увеличаването, приложено не само спрямо Atofina, но и спрямо другите засегнати предприятия.

169 По-специално, както е видно от съдебната практика, разрешението, прието от Общия съд при разглеждане на настоящата част от правното основание, не е довело до неравностойно третиране между предприятията, които са участвали в разглежданото нарушение (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Sarrió/Комисия, точка 97 по-горе, точка 97 и Решение на Съда от 25 януари 2007 г. по дело Dalmine/Комисия, C-407/04 P, Recueil, стр. I-829, точка 152).

170 Жалбоподателят обаче не излага аргументи в този смисъл в жалбата.

171 Впрочем следва да се припомни, във възходящ ред, че приложените с обжалваното решение увеличавания са следните:

— Barlo, с оборот от 310,85 милиона евро (съображение 46 от обжалваното решение), по отношение на което не е приложено никакво увеличаване,

— Lucite, с оборот от около 1,14 милиарда евро (съображение 36 от обжалваното решение), по отношение на което не е приложено никакво увеличаване,

— три дружества от групата Total (Arkema, Altuglas и Altumax), с оборот от 5,71 милиарда евро (съображение 14 от обжалваното решение), по отношение на които е приложено „хипотетично“ увеличаване от 25 % (мултипликационен коефициент 1,25), с цел изчисляване на увеличаването поради повторност, специално за тези три дружества (вж. бележка под линия 233 от обжалваното решение). Впрочем, произнасяйки се по жалбата на тези дружества срещу обжалваното решение, Общият съд е намалил размера на наложената им глоба, като е преизчислил общия ѝ размер на основата на увеличаване с 25 % с оглед на възпиращ ефект (Решение на Общия съд от 7 юни 2011 г. по дело Arkema France и др./Комисия, T-217/06, Сборник, стр. II-2593, точки 339 и 340),

— жалбоподателят, с оборот през 2005 г. от 8,49 милиарда евро, по отношение на когото е приложено увеличаване от 50 % (мултипликационен коефициент 1,5),

— Degussa, с оборот от 11,75 милиарда евро, по отношение на което е приложено увеличаване от 75 % (мултипликационен коефициент 1,75),

— Atofina (пет дружества от групата Total), по отношение на което е приложено увеличаване от 200 % (мултипликационен коефициент 3) на основата на оборота на Total SA през 2005 г. от 143,168 милиарда евро (съображения 349 и 350 от обжалваното решение).

172 Така от обжалваното решение ясно произтича, че случаят на Atofina е особен случай на предприятие, което има оборот далеч по-висок от този на всички останали засегнати предприятия. Подходът на Комисията по отношение на тези предприятия обаче е подходящ, тъй като тя е определила увеличавания от 25 %, от 50 % и от 75 % по отношение на предприятията, чийто оборот е бил съответно в размер на 5,71 милиарда, на 8,49 милиарда и на 11,75 милиарда евро.

173 Несъмнено Комисията не е следвала стриктно математическите пропорции, и в частност относителната разлика в нивото на увеличаване (в проценти) между Arkema и жалбоподателя (+ 100 %) е по-голяма, отколкото тази в техния оборот (+ 48 %), като това отклонение е по-малко, отколкото между жалбоподателя и Degussa (+ 50 % за увеличаването и + 38 % за оборота).

174 Тази констатация обаче не е достатъчна, за да се установи нарушаване на принципите, на които се позовава жалбоподателят. Всъщност, като се държи сметка за свободата на преценка, с която Комисията разполага в тази област и за целта на възпиращото действие, преследвана чрез разглежданите увеличавания, не може да се изисква от нея, на основата на принципите на равно третиране и на пропорционалност, да осигурява, че различията между нивата на тези

увеличавания отразяват стриктно всяко диференциране между тях от гледна точка на техния оборот (в този смисъл и по аналогия вж. също Решение по дело Evonik Degussa/Комисия и Съвет, точка 145 по-горе, точка 122). Както произтича от съдебната практика, макар и оборотът да е критерий, който е от значение за определяне на глобата в размер, който да гарантира, че тя има сериозен възпиращ ефект, определянето на подходяща глоба все пак не може непременно да бъде резултат само от изчисление, основано на оборота (вж. в този смисъл Решение по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, точка 128 по-горе, точка 121 и Решение по дело Evonik Degussa/Комисия и Съвет, точка 145 по-горе, точка 120).

175 Оттук произтича, че при третирането на предприятията, които с оглед на техния оборот се намират в по-сравнимо положение с това на жалбоподателя, отколкото Atofina, не се установява нарушаване на принципите на равно третиране и на пропорционалност. Ако се приеме обаче аргументацията на жалбоподателя, доколкото той иска пропорционално третиране само спрямо Atofina, а по същество именно увеличаване от порядъка на 12,5 % (вж. точка 164 по-горе), това би довело до неравностойно третиране в сравнение с другите засегнати предприятия.

176 В този контекст следва да се наблегне също така върху факта, че жалбоподателят запазва мълчание по-специално за случая с Lucite. Трябва обаче да се напомни, че жалбоподателят и Lucite са допуснали нарушението един след друг, с едни и същи активи, и че Комисията им е определила еднакви начални размери на глобата, на основата на един и същ оборот от продажбата на продуктите от ПММК. При това положение до този момент размерите на глобите на тези две предприятия са били изчислени по един и същ начин, но за разлика от жалбоподателя, по отношение на Lucite не е приложено никакво увеличаване с оглед на възпиращ ефект. Въпреки това, като се има предвид, че неговият оборот е 7,5 пъти по-нисък от този на жалбоподателя, не може да се твърди, че наложеното на жалбоподателя увеличаване с 50 % противоречи на изтъкваните принципи.

177 При тези условия втората част от правното основание трябва да се отхвърли, доколкото с нея се цели да се подкрепи искането за отмяна на член 2 от обжалваното решение.

178 Освен това поради изложените съображения доказателствата, изтъкнати от жалбоподателя в рамките на четвъртото правно основание, също не позволяват да се обоснове намаляване размера на глобата на основание правомощието на неограничена юрисдикция на Общия съд, тъй като глобата се основава на увеличаване с оглед на възпиращ ефект. Следователно това правно основание трябва да се отхвърли изцяло.

По петото правно основание, изведено от неоснователния отказ да се намали глобата на основание на сътрудничеството с Комисията

179 Настоящото правно основание се разделя на две части. В рамките на първата част жалбоподателят упреква Комисията за отказа ѝ да намали глобата му на основание на Известието относно сътрудничеството. В рамките на втората част жалбоподателят изтъква, при условия на евентуалност, че Комисията трябвало поне да признае стойността на сътрудничеството му извън приложното поле на посоченото известие.

По първата част от правното основание относно отказа да се намали глобата на основание Известието относно сътрудничеството

180 Тази част от правното основание почива по същество на две твърдения за нарушение. От една страна, жалбоподателят упреква Комисията, че тя неправилно е приела, че представените от него доказателства нямали никакъв принос за нейното разследване. От друга страна, той изтъква, че закъснението при представяне на тези доказателства в сравнение с другите засегнати предприятия, е било причинено от поведението на Комисията.

– Относно неправилната преценка на приноса на доказателствата, съдържащи се в заявлението на основание Известието относно сътрудничеството

181 В самото начало следва да се напомни, че Комисията разполага с широко право на преценка по отношение на методиката за изчисляване на глобите и че в това отношение тя може да вземе предвид много фактори, сред които е и оказаното от съответните предприятия съдействие по време на осъществяването на разследването от службите на тази институция. В това отношение Комисията има широки правомощия за преценка на качеството и полезността на съдействието на дадено предприятие, по-специално в сравнение с приноса на останалите предприятия (Решение на Съда от 10 май 2007 г. по дело SGL Carbon/Комисия, C-328/05 P, Сборник, стр. I-3921, точки 81 и 88).

182 За да се обоснове намаляване на размера на глобата на основание на Известието относно сътрудничеството, представената информация трябва да може да се разглежда като доказваща истинско сътрудничество от негова страна, като се има предвид, че целта на намаляването на размера на глобата се състои в компенсиране на дадено предприятие за приноса му в хода на административното производство, който е позволил на Комисията да установи нарушение с по-малки затруднения (вж. в този смисъл Решение по дело Erste Group Bank и др./Комисия, точка 116 по-горе, точка 305). Затова поведението на едно предприятие трябва да улеснява задачата на Комисията, която се състои в установяване и санкциониране на нарушенията в съответствие с правилата на конкуренция на Съюза (вж. Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 54 по-горе, точка 499 и цитираната съдебна практика), и да показва истински дух на сътрудничество (Решение Dansk Rørindustri и др./Комисия, 112 по-горе, точки 395 и 396).

183 С оглед на смисъла на съществуването на намалението Комисията не може да пренебрегне приноса на предоставената информация, която по необходимост е функция на доказателствата, с които тя вече разполага (Решение на Общия съд от 28 април 2010 г. по дело Gütermann и Zwicky/Комисия, T-456/05 и T-457/05, Сборник, стр. II-1443, точка 221).

184 Освен това, макар Комисията да е длъжна да мотивира причините, поради които счита, че доказателства, предоставени от предприятията в рамките на Известието относно сътрудничеството, представляват принос, обосноваващ или не намаляване на размера на наложената глоба, за сметка на това предприятията, желаещи да оспорят решението на Комисията, са длъжни в това отношение да докажат, че при липса на такава информация, представена доброволно от тези предприятия, тя нямаше да бъде в състояние да докаже съществените елементи на нарушението и следователно да приеме решение, налагащо глоби (Решение по дело Erste Group Bank и др./Комисия, точка 116 по-горе, точка 297).

185 В своето Известие относно сътрудничеството Комисията е уточнила условията, при които предприятията, които ѝ оказват съдействие в хода на разследването на картел, могат да бъдат освободени от глобата, която в противен случай би трябвало да заплатят, или да се ползват от намаление на нейния размер.

186 По-специално Комисията е заявила, че предприятията, които не отговарят на условията да се ползват от освобождаване от глоби, биха могли все пак да се ползват от възможността за намаляване на размера на глобата (точка 20 от Известието относно сътрудничеството). Съгласно точка 21 от това известие, за да може да се възползва от такова намаление, „дадено предприятие трябва да предостави на Комисията доказателства за предполагаемото нарушение, които в значителна степен допълват доказателствата, с които Комисията вече разполага, и трябва да прекрати участието си в предполагаемото нарушение не по-късно от момента, в който представи доказателствата“.

187 Впрочем точка 22 от Известието относно сътрудничеството уточнява:

„Понятието „доказателствен принос“ се отнася до степента, в която представените доказателства поради самата си същност и/или степен на точност улесняват Комисията при доказването на съответните факти. При извършването на тази оценка Комисията като цяло ще приеме, че в качествено отношение писмените доказателства, съставени по време на настъпване на фактите, до които се отнасят, имат по-висока стойност от [тази на] доказателствата, които са съставени на по-късен етап. Също така по принцип за доказателствата, пряко относими към съответните факти, ще се счита, че имат по-голяма стойност от доказателства, които са само косвено относими“.

188 В обжалваното решение Комисията изтъква, че жалбоподателят е поискал прилагането на Известието относно сътрудничеството на 18 октомври 2004 г., след като Комисията е получила заявленията на основание на това известие на Degussa (20 декември 2002 г.), на Atofina (3 април 2003 г.) и на Lucite (11 юли 2003 г.) (съображение 416 от обжалваното решение). В съображение 417 от обжалваното решение е посочено, че в приложение на Известието относно сътрудничеството, за да определи дали в значителна степен се допълват доказателствата по смисъла на точка 21 от посоченото известие, Комисията е разгледала приноса на жалбоподателя в хронологичния порядък, в който съобщенията са били направени. Въз основа на тези критерии Комисията е приела, че представените от жалбоподателя доказателства не са допълвали в значителна степен доказателствата по смисъла на Известието относно сътрудничеството (съображение 417 от обжалваното решение).

189 В случая жалбоподателят изтъква, на първо място, че за да отхвърли заявлението му за намаляване на размера на глобата, Комисията е приложила неправилен юридически критерий, тъй като в съображение 419 от обжалваното решение заявява, че документите, които той представя, не са ѝ дали възможност „да установи фактите“. Жалбоподателят поддържа обаче, че правилният критерий съгласно точка 21 от Известието относно сътрудничеството бил този по улесняване на Комисията при доказването на съответните факти.

190 Този довод не се подкрепя от фактите и трябва да се отхвърли.

191 Всъщност, както беше изтъкнато в точка 188 по-горе, от съображения 416—419 от обжалваното решение се вижда ясно, че Комисията е приложила правилно съответната разпоредба от Известието относно сътрудничеството, а именно точка 21 от него, като е прибягнала до критерия „допълване в значителна степен на доказателствата“ (вж. точка 188 по-горе). Освен това в писмото от 11 август 2005 г., с което жалбоподателят е уведомен за отхвърлянето на заявлението му за намаляване на размера на глобата на това основание, Комисията е потвърдила, че „представените [от жалбоподателя] доказателства не са допълвали в значителна степен доказателствата“ по смисъла на точки 21 и 22 от [Известието относно сътрудничеството]“, като по този начин тя е упоменала релевантния критерий.

192 На второ място, жалбоподателят по същество изтъква, че доказателствата, които е представил, отговарят на условията, установени в точки 21 и 22 от Известието относно сътрудничеството.

193 В това отношение следва да се напомни, че съгласно съдебната практика, посочена в точка 184 по-горе, в тежест на жалбоподателя е да докаже, че посочените условия са изпълнени. Налага се обаче да се наблегне на факта, че макар жалбоподателят да се позовава в жалбата си по общ и необоснован начин на положени усилия, които той предприел, за да сътрудничи с Комисията, споменавайки за „многобройни дни работа на специалистите по информационни технологии“ и „повече от хиляда часа проучвания от външни консултанти“, довели до доброволното запознаване на Комисията със „168 документа, извлечени от системите за архивиране и сървърите“, развитата от него аргументация в рамките на настоящия довод всъщност почива на няколко документа от периода на нарушението, посочени в съображения 101, 104, 115 и 156 от обжалваното решение. Той поддържа, че тези документи са подсилили тезата на Комисията и

са я подпомогнали в разследването ѝ, защото тя ги цитира в обжалваното решение, и че става въпрос за редки актуални документи в рамките на това разследване. Освен това Известието относно сътрудничеството придавало голяма стойност на такива актуални документи.

194 Тези аргументи обаче не позволяват да се постави под въпрос преценката на Комисията.

195 Първо, доколкото става въпрос за вътрешната кореспонденция по електронна поща на жалбоподателя, посочена в съображение 101 от обжалваното решение, тя се отнася до споразумение за повишаване на цената за второто тримесечие на 1998 г. и за увеличение от 5 % за плочите, отлети след 1 януари 1999 г., на пазара в Обединеното кралство (вж. бележка под линия 27 от обжалваното решение). В документите, посочени в съображение 156 от обжалваното решение, се споменава също така за покачване на цената за второто шестмесечие на 1998 г. Както поддържа Комисията обаче, от обжалваното решение е видно (вж. например съображения 155, 157 и 158 от обжалваното решение), че преди получаването на тези документи тя вече е знаела за обсъжданията на цените и за споразуменията относно увеличенията на цените на европейско равнище за второто шестмесечие на 1998 г.

196 Без съмнение, както подчертава жалбоподателят, документът, посочен в съображение 101 от обжалваното решение, е дал възможност на Комисията да изложи начина, по който разглежданите антиконкурентни заседания са протичали. Също така документите, посочени в съображение 156 от обжалваното решение, показват как са били прилагани увеличенията на цената. Става въпрос обаче само за сведения, които позволяват да се поставят в техния контекст увеличенията на цената, за които Комисията вече е разполагала с достатъчно доказателства.

197 На второ място, доколкото става въпрос за двете вътрешни съобщения на жалбоподателя по електронна поща, посочени в съображение 104 и в бележка под линия 31 от обжалваното решение, за да се покаже, че покачванията на цената невинаги са били прилагани (вж. бележка под линия 31 от обжалваното решение), следва да се изтъкне, че преди получаването на тези документи Комисията вече е знаела за този факт и е разполагала с доказателства в този смисъл, както произтича от няколко съображения в обжалваното решение (вж. например съображения 110, 120, 123, 125, 128, 129, 134, 140, 143, 148, 167 и 184 от обжалваното решение). Изтъкваният от жалбоподателя факт, че става въпрос за единствените документи от периода на нарушението, посочени в точка 4.2.3 от обжалваното решение, озаглавена „Прилагане и наблюдение на споразуменията относно цената“, не е от естество, което да му позволи сам по себе си да установи своя значителен доказателствен принос.

198 Трето, доколкото става въпрос за протокола от заседание, посочено в съображение 115 от обжалваното решение, този документ само потвърждава, че на посочената дата между жалбоподателя и Degussa се е състояло заседание, но сведенията за антиконкурентния му характер са предоставени от Degussa. Освен това следва да се отбележи, че в рамките на настоящата жалба жалбоподателят поддържа по-точно че посоченият документ придава законен характер на разглежданото заседание и следователно е неоснователно да се претендира, че той е допълнил в значителна степен доказателствата, с които Комисията вече е разполагала.

199 Освен това следва да се подчертае, че жалбоподателят не оспорва преценката на Комисията, че в момента, в който получава горепосочените документи, тя вече е разполагала с достатъчно решаващи доказателства от други предприятия за установяване на фактите. Въпреки това жалбоподателят поддържа, че в съответствие с Известието относно сътрудничеството въпросът не се състои в това дали Комисията вече е получила „достатъчно доказателства“, за да докаже основателността на своята теза, а в това дали тези доказателства „улесняват“ тази теза. Впрочем по мнението на жалбоподателя, колкото и доказана да е една теза, тя винаги може да бъде улеснена от допълнителни или по-добри доказателства, а по-специално чрез актуални документи.

200 Тази аргументация не може да бъдат приета. Всъщност тя по същество означава, че за всяко доказателство, посочено в решение в областта на картелните споразумения, което е a fortiori актуален документ, би трябвало да се счита, че има „значителен доказателствен принос“ по смисъла на Известието относно сътрудничеството и че следователно е основание за намаляване на размера на глобата. Такъв резултат обаче би бил несъвместим със съдебната практика, припомнена в точки 181—183 по-горе.

201 Така например от Общия съд е прието, че изявление, което се ограничава до това да потвърди в известна степен изявление, с което Комисията вече разполага, не улеснява съществено нейната задача и не е достатъчно, за да обоснове намаляване на размера на глобата на основание на оказаното сътрудничество (вж. Решение по дело Gütermann и Zwicky/Комисия, точка 183 по-горе, точка 222 и цитираната съдебна практика). Оттук произтича, че сам по себе си фактът, че един документ е полезен в известна степен за Комисията и че тя го посочва в решението си, не може да обоснове намаляване размера на глобата на основание на сътрудничество.

202 Следва да се отбележи освен това, че жалбоподателят фокусира аргументацията си върху текста на точка 22 от Известието относно сътрудничеството, съгласно който трябва да се провери дали „представените доказателства […] улесняват Комисията при доказването на съответните факти“. Все пак от тази точка ясно проличава, че тя съдържа определението на понятието за „доказателствен принос“, докато критерият, който е от значение за преценка на възможността за намаляване на размера на глобата, установен в точка 21 от посоченото известие, е „значителният доказателствен принос“. Жалбоподателят обаче дори не се опитва да установи да установи с какво документите, на които той се позовава, са улеснили задачата на Комисията в „значителна“ степен.

203 От изложеното следва, че жалбоподателят не установява изводът на Комисията, напомнен в точка 188 по-горе, да е опорочен от явна грешка в преценката.

204 При това положение настоящото твърдение за нарушение трябва да се отхвърли.

– Относно отговорността на Комисията за закъснението на жалбоподателя при представяне на неговите доказателства в сравнение с другите засегнати предприятия

205 Жалбоподателят упреква Комисията, че е тя е причина за късното подаване на заявлението му на основание на Известието относно сътрудничеството.

206 На първо място, той изтъква, че Комисията не е изпълнила задължението си да го информира за разследването в продължение на повече от година след като е информирала всички останали участници в картела.

207 По този пункт следва да се подчертае, че жалбоподателят не твърди никакво нарушение на правата му на защита, произтичащо от твърдението за късно информиране относно разследването. За сметка на това той поддържа по същество, че са били намалени неговите шансове да получи намаляване на размера на глобата на основание сътрудничеството си с Комисията.

208 В това отношение следва да се напомни, че първоначалното събиране на доказателства, насочено към жалбоподателя в рамките на разследването, и по-специално искане за сведения, датира от 29 юли 2004 г. (вж. точка 10 по-горе). Degussa обаче е подало заявлението си за освобождаване от глоба на 20 декември 2002 г., а другите засегнати предприятия (Atofina, Barlo и Lucite) неизбежно са били информирани за разследването на 25 март 2003 г., на която дата са започнали проверките в техните помещения (вж. точка 7 по-горе). Впрочем Atofina и Lucite подават съответно на 3 април и на 11 юли 2003 г. своите заявления на основание на Известието относно сътрудничеството, които са уважени (вж. точки 8 и 28 по-горе).

209 В този смисъл положението на жалбоподателя се различава от това на останалите адресати на обжалваното решение, които са могли да претендират намаляване на размера на глобата на основание Известието относно сътрудничеството, докато той е бил обект на първа мярка по събиране на доказателства шестнадесет месеца след тези предприятия. Както е видно от гореизложеното обаче (вж. например точка 183 по-горе), моментът на подаването на заявление на основание на посоченото известие може да се окаже определящ във връзка с перспективите за намаляване на размера на глобата.

210 Противно обаче на твърдяното от жалбоподателя, естеството на това съображение не може да обори преценката за полезността на неговото сътрудничество с Комисията и да доведе до намаляване на размера на глобата на това основание.

211 От една страна, жалбоподателят не се позовава на никаква правна норма, която да е източник на задължение за Комисията на този етап специално да го информира за разследването или да пристъпи към събиране на доказателства по отношение на него, по-специално за да му позволи да подаде навреме заявление на основание на Известието относно сътрудничеството.

212 Освен това по време на съдебното заседание, като отговаря на въпрос на Общия съд, жалбоподателят изрично признава, от една страна, че му е било възможно, както и на всяко друго засегнато предприятие, да подаде заявление на основание на Известието относно сътрудничеството в момента, в който пожелае, и от друга страна, че документите в преписката по делото доказват, че той би могъл да узнае, много преди първоначалното събиране на доказателства по отношение на него, че разследването в сектора на метакрилатите е в ход (вж. също така точки 216 и 217 по-нататък).

213 Впрочем следва да се припомни по-специално че от членове 11 и 14 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година — Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), в сила до 30 април 2004 г. и на членове 18—20 от Регламент № 1/2003, приложим след тази дата, произтича ясно, че Комисията „може“ да пристъпи към мерки за събиране на доказателства, като например искания за предоставяне на информация или проверки. Както тя поддържа, никоя разпоредба не я задължава да предприема такива мерки едновременно по отношение на всички засегнати предприятия.

214 Освен това в случая, като отговаря на писмен въпрос на Общия съд, Комисията потвърждава, че от получаването на писмо от 7 април 2003 г. от Lucite, тоест малко след проверките на 25 март 2003 г., тя е знаела за евентуалната съпричастност на жалбоподателя към случая. Тя посочва обаче, че с оглед на непосредствените нужди на разследването не е преценила за необходимо да влезе в контакт с жалбоподателя в този момент. Всъщност, при положение че търговската единица, допуснала нарушението — ICI Acryclics — е била прехвърлена на Lucite, Комисията предположила, че на този етап това предприятие е било в по-добра позиция, за да отговори на въпросите относно картела, защото то е имало достъп до съответните документи и служители.

215 Тъй като тази преценка не е оспорена от жалбоподателя в хода на съдебното заседание, изглежда, че решението да не се предприема събиране на доказателства от жалбоподателя преди 29 юли 2004 г. се основава на обективни фактори.

216 От друга страна, в отговор на писмен въпрос на Общия съд Комисията представя два документа, които доказват, че съществуването на въпросното разследване е било оповестено от Комисията на 14 април 2003 г. и от Lucite на 17 юни 2003 г., тоест преди подаването на заявлението на основание Известието относно сътрудничеството от Lucite на 11 юли 2003 г. и много преди подаването на заявление със същата цел от жалбоподателя на 18 октомври 2004 г.

217 При тези условия жалбоподателят не би могъл да претендира, че поведението на Комисията е било причина за несвоевременното подаване на неговото заявление на основание на Известието относно сътрудничеството. Впрочем по време на съдебното заседание, като отговаря на въпрос на Общия съд, жалбоподателят признава, с оглед горепосочените документи, че той е имал възможност да узнае, че е започнало разследване. Затова той заявява, че възраженията му по отношение на Комисията оттук нататък се концентрират по-скоро върху начина, по който последната е действала в контактите си с Lucite (вж. точки 219 и сл. по-нататък).

218 Оттук произтича, че доводът, изведен от твърдението за късно информиране за започналото разследване, трябва да се отхвърли.

219 На второ място, жалбоподателят упреква Комисията, че е информирала Lucite, че той не е знаел за разследването, и че е попречила на Lucite да го информира за това.

220 Освен това по време на съдебното заседание жалбоподателят поддържа, че начинът, по който Комисията е действала в контактите си с Lucite, по-специално в писмото си от 8 май 2003 г., адресирано до това предприятие, е представлявал нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране. Всъщност Комисията информирала Lucite, че жалбоподателят още не е подал заявление на основание Известието относно сътрудничеството и следователно нарушила равенството между двете засегнати предприятия с оглед прилагането на посоченото известие. Като се основава на разрешението, дадено от Общия съд в Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 148 по-горе, жалбоподателят следователно иска да се намали размерът на глобата поради нарушаване на горепосочените принципи.

221 По този пункт следва най-напред да се отбележи, че в писмените си бележки жалбоподателят не се позовава изрично на нарушението на принципите на добра администрация и на равно третиране в настоящия контекст. Той обаче подробно критикува начина, по който Комисията е действала в контактите си с Lucite, твърдейки по-специално че поведението на Комисията е било причината той да „не [бъде] информиран относно разследването при равни условия с останалите участници в картела“ и че Комисията се е „намесила в [негов] ущърб“. При тези условия следва да се констатира, че аргументацията, изложена в съдебното заседание, представлява само допълнителен довод, който разширява изложено в жалбата правно основание, тясно свързан е с него и следователно трябва да се обяви за допустим на основание член 48 от Процедурния правилник на Общия съд (вж. в този смисъл Определение на председателя на трети състав на Съда от 13 ноември 2001 г. по дело Dürbeck/Комисия, C-430/00 P, Recueil, стр. I-8547, точка 17, Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точки 278 и 279 и Решение на Общия съд от 21 март 2002 г. по дело Joynson/Комисия, T-231/99, Recueil, стр. II-2085, точка 156), както поддържа жалбоподателят в хода на съдебното заседание. Впрочем, поканена да изложи съображения по този пункт, Комисията не е направила никакво възражение относно допустимостта на тази аргументация.

222 По-нататък следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика в случаите, в които институциите на Съюза разполагат с право на преценка, за да бъдат в състояние да изпълняват своите функции, спазването на предоставените от правния ред на Съюза гаранции в административните производства е от още по-голямо значение. Сред тези гаранции попада по-специално задължението на компетентната институция да провери внимателно и безпристрастно всички релевантни обстоятелства по случая (Решение на Съда от 21 ноември 1991 г. по дело Technische Universität München, C-269/90, Recueil, стр. I-5469, точка 14 и Решение на Общия съд от 24 януари 1992 г. по дело La Cinq/Комисия, T-44/90, Recueil, стр. II-1, точка 86). Това задължение произтича от принципа на добра администрация (вж. в този смисъл Решение по дело Volkswagen/Комисия, точка 53 по-горе, точка 269 и Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 148 по-горе, точка 129).

223 Що се отнася до принципа на равно третиране, в рамките на преценката на оказаното от предприятията сътрудничество Комисията не може да не се съобрази с този общ принцип на общностното право, който съгласно постоянната съдебна практика е нарушен, когато сходни положения се третират по различен начин или различни положения се третират еднакво, освен ако такова третиране е обективно обосновано (вж. Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 148 по-горе, точка 130 и цитираната съдебна практика).

224 Ето защо поведението на Комисията в контактите ѝ с Lucite трябва да се изследва от гледна точка на тези принципи.

225 Доводът на жалбоподателя по този пункт почива на обмен на съобщения между Комисията и Lucite в хода на административното производство.

226 Така с писмо от 7 април 2003 г., тоест малко след проверките на 25 март 2003 г. и преди подаването на заявлението му на основание на Известието относно сътрудничеството, Lucite най-напред информира Комисията, че жалбоподателят е бил собственик на „business under investigation“ през по-голямата част от периода, посочен в решението за проверка от 17 март 2003 г., и твърди, че неговата евентуална отговорност може да обхваща само периода след октомври 1999 г. По-нататък Lucite поставя въпроса „дали Комисията е установи[ла] контакт с ICI plc или възнамерява да го направи в рамките на разследването си“. То уточнява, че „в случай че не е установила контакт, [то] би поиска[ло] Комисията да потвърди, че няма никакви възражения, ако то установи контакт с ICI PLC, и когато дойде моментът за това, му предостави достъп до служителите и документите, свързани с ICI Acrylics с цел да му позволи да подготви защитата си“.

227 С писмо от 8 май 2003 г. началникът на отдела, натоварен със случая, отговаря следното:

„[…] Бих искал да Ви информирам, че ние не заемаме позиция по въпроса дали Lucite да установява контакт с ICI plc. Бих искал обаче да привлека Вашето внимание върху факта, че в този случай вече е предоставено едно условно освобождаване от глоба и че следователно други дружества, страни в процедурата, биха могли да искат освобождаване от глоби или намаляване на техния размер само на основание на Известието [относно сътрудничеството]. Освен това освобождаването от глоби или намаляването на техния размер може да се предостави само на едно отделно предприятие. Следователно общо искане за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер от две или три дружества не е възможно […].“

228 Според жалбоподателя горепосоченото писмо на Комисията информира Lucite, че жалбоподателят не знае за разследването. Освен това той изтъква, че в писмото и в обмена на последващи мнения в устна форма Lucite е вярвало, че съзира предупреждение на Комисията да не се установява контакт с жалбоподателя.

229 В подкрепа на това тълкуване жалбоподателят посочва няколко по-късни писма на Lucite, съставени след подаването на заявлението му на основание на Известието относно сътрудничеството на 11 юли 2003 г. и след като жалбоподателят е бил официално информиран от Комисията за разследването чрез искането за предоставяне на информация от 29 юли 2004 г. (вж. точка 10 по-горе).

230 В този смисъл в електронно писмо от 12 август 2004 г., адресирано до жалбоподателя, адвокатът на Lucite посочва по-специално: „Както отбелязах по време на нашия разговор, в хода на разследването имаше съображения, от които произтича, че Комисията не държи Lucite да обсъжда случая с ICI“.

231 Жалбоподателят се позовава също така на електронно писмо от 3 септември 2004 г. от адвоката на Lucite, адресирано до администратора от Комисията, натоварен със случая, в което той посочва, че „ICI е поска[ло] от Lucite някои документи, както и неговото съдействие, каквото Lucite не [е било] договорно задължено да предостави“. Освен това Lucite уточнява, че „се е въздържа[ло] да удовлетвори такива искания без писмено потвърждаване на позицията на Комисията, по-специално в светлината на искането [му] […] за намаляване размера на глобата“ и че това е така „в известна степен поради впечатлението [му] от телефонните разговори и от предшестващите контакти с Комисията в смисъл, че тя не е установила контакт с ICI и не би желала [то самото] да го прави (въпреки че в писмото си от 8 май 2003 г. Комисията официално посочва, че не заема позиция по този въпрос)“.

232 В писмо от 7 септември 2004 г., адресирано до Lucite, Комисията посочва, че не вижда пречки Lucite да предостави на жалбоподателя достъп до неговите служители и документация. Същевременно тя твърдо отрича да е давала на Lucite каквото и да било указание, свързано с контактите с жалбоподателя.

233 Накрая, като реакция на това последно писмо, в писмо от 7 септември 2004 г., адресирано до Комисията, Lucite най-напред припомня съдържанието на писмото на Комисията от 8 май 2003 г. и след това посочва следното:

„От телефонните разговори и размяната на писмена кореспонденция с Комисията (която ние можем да Ви посочим подробно, ако това е необходимо), за Lucite беше ясно, че Комисията е решила да не установява контакт с ICI plc до настоящия момент.

Като се отчитат тези фактори и в духа на пълно и системно сътрудничество в хода на разследването на Комисията на основание на Известието [относно сътрудничеството], Lucite стигна до извода — което според нас е извод, който съответства на общия дух, — че Комисията не би приела положително установяването на контакт между Lucite и ICI plc в хода на това разследване, въпреки че, както Вие подчертавате в писмото си от днешна дата, Комисията не е издавала никакво официално „указание“ по този въпрос“.

234 Противно на поддържаното от жалбоподателя (вж. точка 220 по-горе), горепосоченият обмен, и по-специално писмото на Комисията от 8 май 2003 г., не позволява да се направи констатация, че Комисията е действала в нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране.

235 По-специално, както правилно поддържа Комисията, от този обмен е видно, че тя не е дала никакво официално указание на Lucite относно възможността за установяване на контакт с жалбоподателя по повод разследването. Всъщност в писмото от 8 май 2003 г. тя изрично твърди, че не е заемала позиция по този въпрос. Впрочем самото Lucite признава в писмените си бележки, че Комисията не е издавала такова указание и че то се позовава единствено на своето „впечатление“, според което Комисията „не би приела положително установяването на контакт между [него] и [жалбоподателя]“.

236 Впрочем общото позоваване на Lucite на телефонните разговори или на другите контакти с Комисията (вж. точки 231 и 233 по-горе) не е достатъчно, за да се установи — като се имат предвид оспорването на Комисията (вж. точка 232 по-горе) и липсата на други доказателства, — че такива указания действително са му били дадени.

237 Също така Комисията не е указвала на Lucite, противно на изтъкваното от жалбоподателя, дали вече е установила контакт с последния по повод разследването и дали жалбоподателят вече е подал заявление на основание на Известието относно сътрудничеството.

238 Несъмнено е било възможно текстът на писмото от 8 май 2003 г. да бъде разумно разбран от Lucite в смисъл, че не е в негов интерес да установява контакт с жалбоподателя по повод разследването, с оглед да му предостави достъп до служителите и документите, свързани с ICI Acrylics, с цел да му позволи да подготви защитата си. Всъщност Комисията не се е ограничила да твърди, че „не заема позиция“ по този въпрос, а продължава писмото си, като посочва по същество условията, при които Lucite може да претендира за намаляване на размера на глобата, като подчертава, че освобождаване от глоби или намаляване на техния размер може да се предостави само на едно отделно предприятие. На тази основа Lucite също е могла да предположи, че на този етап жалбоподателят не е знаел за разследването и не е предявил искане за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер.

239 Освен това последващите писмени документи на Lucite (вж. точки 230, 231 и 233 по-горе) ясно потвърждават, че то действително е разбрало по този начин позицията на Комисията, изразена в писмото ѝ от 8 май 2003 г.

240 Тези съображения обаче не дават възможност да се направи извод за нарушаване на изтъкваните от жалбоподателя принципи.

241 Всъщност жалбоподателят не оспорва преценката на Комисията, заявена в писмото ѝ от 8 май 2003 г., според която освобождаването от глоби или намаляването на техния размер може да се предостави само на едно отделно предприятие, и че следователно общо искане за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер от две дружества не е било възможно. Ето защо следва да се констатира, че в това писмо Комисията само е посочила на Lucite условията за прилагане на Известието относно сътрудничеството.

242 С оглед на съдържанието на споменатото писмо обаче самото Lucite е следвало да се съмнява, че установяването на контакт с жалбоподателя евентуално би се отразило отрицателно върху собствените му възможности да получи намаляване на размера на глобата. Впрочем това проличава и от писмото му от 7 април 2003 г. (вж. точка 226 по-горе), с което то иска уточнение на позицията на Комисията по този въпрос. С оглед на логиката, присъща на Известието относно сътрудничеството, която насърчава всяко предприятие да сътрудничи с Комисията преди другите засегнати предприятия, като анализира стратегията си в хода на разследването, Lucite е трябвало също така, във всички случаи, да изхожда от хипотезата, че жалбоподателят е негов потенциален конкурент в „съревнованието“ за освобождаването от глоби или намаляването на техния размер.

243 При тези условия не би могло да се поддържа, че чрез горепосочените контакти с Lucite Комисията се е „намесила в ущърб на [жалбоподателя]“, както твърди той (вж. точка 221 по-горе). Всъщност с оглед на Известието относно сътрудничеството Lucite е можело да узнае по разумен начин информацията, която му е била предоставена.

244 Ето защо решението на Lucite да не установява контакт с жалбоподателя по повод на разследването трябва да се счита за резултат от начина, по който самото дружество е съзирало собствения си интерес във връзка с Известието относно сътрудничеството. От изложеното произтича, че само ако Комисията беше разрешила изрично на Lucite да установи контакт с жалбоподателя, като същевременно му гарантира, че това няма да се отрази върху неговите шансове относно сътрудничеството, решението на Lucite би могло да бъде различно. Жалбоподателят не твърди обаче, че Комисията е била длъжна да предостави на Lucite такива гаранции с оглед на принципите на добра администрация и на равно третиране, на които той се позовава, или с оглед на Известието относно сътрудничеството.

245 При това положение обстоятелствата в случая се отличават ясно от тези, по повод на които е било постановено Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 148 по-горе, на което се позовава жалбоподателят, където нарушението на принципите на добра администрация и на равно

третиране произтича от изказвания, открито дискриминиращи засегнатото дружество при прилагане на Известието относно сътрудничеството (вж. в този смисъл Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 148 по-горе, точка 136). Както произтича от изложеното дотук, в случая не се установи наличието на такава ситуация.

246 Следователно доводът на жалбоподателя, изведен от нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране, трябва да се отхвърли.

247 Освен това, за да оспори прилагането на Известието относно сътрудничеството в обжалваното решение по отношение на него, жалбоподателят не би могъл ефективно да използва поведението на Комисията в контактите ѝ с Lucite.

248 Всъщност следва да се отбележи, от една страна, че прилагането на Известието относно сътрудничеството почива на преценка за обективната полезност на предоставените доказателства за откриването и установяването на нарушението, а от друга страна, че така се цели да се стимулират членовете на картела да сътрудничат на Комисията по спонтанен начин. Комисията обаче не може да се счита отговорна нито за ограничения обхват на сътрудничеството на жалбоподателя, нито за закъснението му. Все пак, както е видно от преписката по делото, настъпването на тези обстоятелства се дължи на самия жалбоподател и евентуално на обективната фактическа ситуация, в която той се е намирал поради прехвърлянето на ICI Acrylics на Lucite. По-специално следва да се припомни, че жалбоподателят в случая признава, че е могъл да научи за разследването поне считано от 14 април 2003 г. (вж. точки 212, 216 и 217 по-горе).

249 Освен това не се установи, че обжалваното решение щеше да има различно съдържание по този пункт, ако Комисията просто се беше ограничила да не заема позиция по искането на Lucite в писмото си от 8 май 2003 г. Следва да се припомни по-специално че жалбоподателят не оспорва преценката на Комисията, заявена в писмото ѝ от 8 май 2003 г., според която отправянето на общо искане от него и от Lucite на това основание във всеки случай не е било възможно.

250 От изложеното произтича, че първата част от правното основание трябва да се отхвърли, доколкото с нея се цели да се подкрепи искането за отмяна на член 2 от обжалваното решение.

По втората част от правното основание, отнасяща се до отказа да се признае приносът на жалбоподателя в сътрудничеството, надхвърлящ приложното поле на Известието относно сътрудничеството

251 При условията на евентуалност жалбоподателят претендира, че има право на намаляване на размера на глобата извън приложното поле на Известието относно сътрудничеството, на основание на значителното доброволно сътрудничество, което той е оказал в хода на разследването. Жалбоподателят счита, че сътрудничеството му е било ефективно и полезно, тъй като е предоставил повече сведения, отколкото Комисията е поискала на основание член 18 от Регламент № 1/2003, каквито са по-специално уличаващите го документи, посочени в обжалваното решение относно масивните плочи от ПММК.

252 В това отношение следва да се напомни, че в точка 3, шесто тире от Насоките Комисията е предвидила смекчаващо обстоятелство, отнасящо се до ефективното сътрудничество на предприятието в производството извън приложното поле на Известието относно сътрудничеството.

253 В настоящия случай Комисията посочва в съображение 392 от обжалваното решение, че на основание на горепосочената разпоредба е разгледала дали сътрудничеството на едно от засегнатите предприятия ѝ е позволило по-лесно да установи наличието на нарушение. В съображение 393 от обжалваното решение тя заявява, че с оглед на мащаба и много

ограничената стойност на тяхното сътрудничество и предвид тяхното оспорване на фактите извън това ограничено сътрудничество, не е съществувало никакво друго обстоятелство, което да води до намаляване на размерите на глобите извън приложното поле на Известието относно сътрудничеството, което в преписките за тайни картели във всеки случай би могло да е само по изключение.

254 По този последен пункт Комисията цитира Решение C(2005) 4012 окончателен от 20 октомври 2005 година относно производство по прилагане на член 81, параграф 1 [ЕО] (преписка COMP/C.38.281/B.2 — Суров тютюн — Италия), в което тя оттегля условното освобождаване от глоба, което е предоставила на дадено предприятие, с мотива че по-късно то не е изпълнило задължението си за сътрудничество, произтичащо от Известието относно сътрудничеството. Все пак Комисията е намалила размера на глобата за това предприятие на основание на смекчаващите обстоятелства по смисъла на Насоките, така че да отчете неговия значителен принос в разследването.

255 Освен това, що се отнася специално до жалбоподателя, в съображение 419 от обжалваното решение Комисията твърди също така, че той не е отговарял на условията, за да може да претендира намаляване на размера на глобата на основание на сътрудничество извън приложното поле на Известието относно сътрудничеството.

256 На първо място, жалбоподателят поддържа, че преценката на Комисията е неправилна, доколкото тя свежда възможността за намаляване на размера на глобата извън Известието относно сътрудничеството до „изключителни обстоятелства“ (съображение 393 от обжалваното решение).

257 Този довод трябва да се отхвърли.

258 Всъщност прилагането на точка 3, шесто тире от Насоките не може да има за последица да лиши Известието относно сътрудничеството от неговото полезно действие. Впрочем от посоченото известие ясно следва, че то определя рамката, позволяваща да се възнаградят за сътрудничеството им в разследването на Комисията предприятията, които участват или са участвали в тайни картели, засягащи Съюза. Следователно по принцип предприятията могат да получат намаление на размера на глобата на основание на сътрудничеството им само когато отговарят на условията, предвидени в това известие.

259 Освен това трябва да се подчертае, че жалбоподателят наистина е подал заявление на основание Известието относно сътрудничеството и че неговото сътрудничество е попадало в приложното поле [на Известието], но че то е било преценено като недостатъчно, за да се обоснове намаляване размера на глобата. Следователно този случай се различава ясно от случая, във връзка с който е постановено Решение на Общия съд от 9 юли 2003 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия (T-224/00, Recueil, стр. II-2597), на което се позовава жалбоподателят. Всъщност в това дело засегнатото предприятие е предоставило на Комисията сведения за действия, за които във всички случаи тя е нямало да го освободи от глоба и които следователно, според Общия съд, не са попадали в приложното поле на Известието относно сътрудничеството. Именно при тези обстоятелства Общият съд е приел, че споменатото предприятие все пак заслужава намаление на размера на глобата на основание точка 3, шесто тире от Насоките, като е отчел по-специално факта, че неговото сътрудничество е позволило на Комисията да установи по-голяма продължителност на нарушението (Решение по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, посочено по-горе, точки 294—298, 306 и 311). Следователно, противно на поддържаното от жалбоподателя, в това решение Общият съд не е приел, че сътрудничеството на дадено предприятие може да бъде възнаградено дори ако то не отговаря на критерия за допълване в значителна степен на доказателствата по смисъла на Известието относно сътрудничеството.

260 Освен това следва да се отхвърли и доводът на жалбоподателя, че по същество намаляването на размера на глобата щяло да бъде обосновано само поради факта че дадено предприятие предоставя повече сведения, отколкото Комисията е поискала по силата на член 18 от Регламент № 1/2003, каквито са по-специално уличаващите го документи.

261 Несъмнено Общият съд е приел, че сътрудничеството на дадено предприятие в хода на разследването не дава право на никакво намаляване размера на глобата, когато това сътрудничество не е надвишило онова, което се дължи от предприятието по силата на член 18 от Регламент № 1/2003 (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 10 март 1992 г. по дело Solvay/Комисия, T-12/89, Recueil, стр. II-907, точки 341 и 342 и Решение на Общия съд по дело Groupe Danone/Комисия, точка 61 по-горе, точка 451). Обратното обаче не е непременно вярно. Всъщност дори уличаващите документи могат да бъдат ограничено полезни за Комисията, когато се отнасят по-специално до предишните приноси на другите предприятия. Полезността на дадена информация обаче представлява определящ елемент при преценката по повод заявлението за намаляване на глобата на основание на сътрудничество с Комисията (вж. съдебната практика, посочена в точки 181—183 по-горе).

262 Оттук следва, че Комисията основателно е приела, че точка 3, шесто тире от Насоките би трябвало да се прилага само по изключение.

263 На второ място, жалбоподателят изтъква, че във всеки случай критерият за „изключителни обстоятелства“ е бил удовлетворен в конкретната ситуация. Жалбоподателят уточнява, че е положил значителни усилия, за да представи актуални документи, които по-късно са цитирани в обжалваното решение, при това въпреки че е продал ICI Acrylics пет години преди началото на разследването, че не му е бил известен нито един от спорните факти, че е бил държан настрана от разследването до късен негов етап и че в хода на процедурата по сътрудничество е бил ощетен „без законна причина“.

264 В този смисъл е достатъчно да се отбележи, че както произтича от изложеното дотук, жалбоподателят не е оборил преценката на Комисията, според която от общо 168 документа, които ѝ е предоставил, някои са били полезни само за обща информация, например относно някои аспекти на прилагането на картелното споразумение, но нито един не е позволил на Комисията да установи фактите, като се има предвид информацията, с която тя вече е разполагала (съображение 419 от обжалваното решение).

265 Отговорът на въпроса дали обстоятелствата в случая са „изключителни“ до степен, която да обоснове намаляване на размера на глобата извън приложното поле на Известието относно сътрудничеството, е във връзка с качеството и обективната полезност на предоставената за разследването информация (вж. в този смисъл съдебната практика, припомнена в точки 181—183 по-горе).

266 От изложеното дотук обаче следва, че полезността на предоставената от жалбоподателя информация е била твърде ограничена, доколкото по-специално не е позволила на Комисията да установи наличието, обхвата или продължителността на нарушението (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, точка 259 по-горе, точки 302 и 311).

267 При тези условия обстоятелствата, на които се позовава жалбоподателят и които са възпроизведени в точка 263 по-горе, не биха могли да обосноват намаляване на размера на глобата на основание сътрудничеството му с Комисията. Впрочем следва да се припомни, че жалбоподателят неоснователно поддържа, че късното подаване на заявлението му на основание на Известието относно сътрудничеството е можело да се дължи на поведението на Комисията (вж. точки 212, 216 и 217 по-горе).

268 На последно място, трябва да се разгледа доводът на жалбоподателя, че с отказа да отчете сътрудничеството му Комисията нарушава принципа на равно третиране, защото го третирала така както и участниците в картела, които не са оказали сътрудничество, въпреки те че не са били в аналогично положение.

269 В този смисъл трябва да се припомни, че в рамките на преценката на сътрудничеството, което предприятията предоставят, Комисията не би трябвало да нарушава принципа на равно третиране (Решение по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, точка 259 по-горе, точка 308 и цитираната съдебна практика).

270 Този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране е обективно обосновано (вж. Решение на Съда от 11 септември 2007 г. по дело Lindorfer/Съвет, C-227/04 P, Сборник, стр. I-6767, точка 63 и цитираната съдебна практика).

271 В случая жалбоподателят не установява нарушение на този принцип.

272 От една страна, жалбоподателят не оспорва твърдението на Комисията, че тя го е третирала по същия начин както и всички останали участници в картела, които са подали заявление на основание на Известието относно сътрудничеството, като е преценила доказателствата, представени от всеки от тях.

273 От друга страна, жалбоподателят не установява да се е намирал в положение, по-различно от това на Barlo, а именно единственият адресат на обжалваното решение, който не е подавал такова заявление и който, както и той самият, не е получил намаляване на размера на глобата на основание сътрудничеството му с Комисията. Напротив, от преписката по делото е видно, че точно както и Barlo, жалбоподателят не е представил информация, чиято полезност да обоснове намаляване размера на глобата. Следователно трябва да се констатира, че той се е намирал в положение, сходно с това на Barlo, от гледна точка на преследваната цел чрез претендираното в рамките на настоящото правно основание намаляване на размера на глобата и че затова е третиран по същия начин.

274 Впрочем — и доколкото това може да бъде полезно — от Решение на Общия съд от 30 ноември 2011 г. по дело Quinn Barlo и др./Комисия (T-208/06, Сборник, стр. II-7953, точка 274) е видно, че Barlo също е съдействало в известна степен на Комисията, без това сътрудничество да е обосновало намаляване размера на глобата.

275 От изложеното произтича, че втората част от правното основание трябва да се отхвърли, доколкото с нея се цели да се подкрепи искането за отмяна на член 2 от обжалваното решение.

276 Освен това, поради изложените дотук мотиви, доказателствата, изтъкнати от жалбоподателя в рамките на петото правно основание, не позволят да се обоснове намаляване на размера на глобата на основание на сътрудничеството му с Комисията при упражняване на правомощието на неограничена юрисдикция на Общия съд.

277 Следователно, с оглед на изложеното дотук, петото правно основание трябва да се отхвърли изцяло.

По шестото правно основание, изтъкнато по време на съдебното заседание с оглед на правомощието на неограничена юрисдикция на Общия съд и изведено от прекомерната продължителност на производството

278 Жалбоподателят изтъква, че продължителността на административното и съдебното производство като цяло надхвърля разумния срок, в нарушение на неговите основни права, на които е посветен член 6, параграф 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, съставена в Рим на 4 ноември 1950 г. Той всъщност отбелязва, че първата мярка, предприета спрямо него в рамките на настоящия случай, датира от 29 юли 2004 г. и че в деня на заседанието — 8 ноември 2011 г. — той все още очаква решението на Общия съд.

279 Освен това жалбоподателят критикува по-специално продължителността на производството пред Общия съд, обхващащо периода между завършването на писмената фаза на производството и решението за започване на устната фаза на производството. Той твърди, че не е наясно с обстоятелствата, които да могат да оправдаят тази продължителност.

280 Следователно, като се позовава на Решение по дело Baustahlgewebe/Комисия, точка 53 по-горе, и на заключението на генералния адвокат Kokott с оглед на Решение на Съда от 25 октомври 2011 г. по дело Solvay/Комисия (C-109/10 P, Сборник, стр. I-10329) и Решение на Съда по дело Solvay/Комисия (C-110/10 P, Сборник, стр. I-10439), жалбоподателят поддържа, че прекомерната продължителност на производството би трябвало да доведе до намаляване на размера на наложената му с обжалваното решение глоба.

281 Комисията поддържа, че съществуват обстоятелства, които оправдават продължителността на производството. Във всички случаи тя настоява на факта, че настоящото правно основание не може да бъде насочено срещу обжалваното решение и че продължителността на административното производство не може да се счита за прекомерна. Освен това тя отбелязва и липсата на яснота в доводите на жалбоподателя.

282 В този смисъл следва да се напомни, че съгласно член 6, параграф 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи всяко лице при определянето на неговите граждански права и задължения или при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона.

283 Това право намира приложение при съдебно обжалване на решение на Комисията, тъй като е общ принцип на правото на Съюза. То е потвърдено с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, прогласена на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ C 364, стр. 1), който е свързан с принципа на ефективната съдебна защита (вж. Решение на Съда от 16 юли 2009 г. по дело Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland/Комисия, C-385/07 P, Сборник, стр. I-6155, точки 178 и 179 и цитираната съдебна практика).

284 Освен това съгласно установената съдебна практика принципът на разумен срок е приложим също така за административните производства в областта на политиката на конкуренция пред Комисията (вж. Решение на Съда от 21 септември 2006 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, Recueil, стр. I-8725, точка 35 и цитираната съдебна практика). Той беше потвърден като такъв в член 41, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, според който всеки има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок.

285 Така член 41, параграф 1 и член 47, втора алинея от Хартата на основните права на Европейския съюз съдържат два изказа на един и същ процесуалноправен принцип, а именно че правните субекти могат да очакват решение в разумен срок.

286 В случая, макар да изтъква нарушението на този принцип, жалбоподателят не твърди, че продължителността на производството е дала някакво отражение върху съдържанието на обжалваното решение или че може да се отрази върху изхода на настоящия спор. По-специално, той не твърди, че тази продължителност се е отразила върху възможностите му за защита — било в административното производство, било в съдебното производство. Също така той не иска отмяна на обжалваното решение поради твърдяното нарушение.

287 За сметка на това жалбоподателят иска Общият съд да вземе предвид прекомерната продължителност на производството, за да упражни правомощието си на неограничена юрисдикция и поради този мотив да намали размера на глобата, по подобие на подхода на Съда в Решение по дело Baustahlgewebe/Комисия, точка 53 по-горе.

288 Следва да се напомни, че Решение по дело Baustahlgewebe/Комисия, точка 53 по-горе, на което се позовава жалбоподателят, се отнася до жалба срещу решение на Общия съд, в което на основание на неограничената юрисдикция на посочения съд последният налага на жалбоподателя глоба за нарушение на нормите в областта на конкуренцията, като с такава компетентност може да разполага и Съдът, когато отменя подобно решение на Общия съд и се произнася по жалбата (Решение на Съда от 9 септември 2008 г. по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, Сборник, стр. I-6513, точка 206).

289 В точка 33 от Решение по дело Baustahlgewebe/Комисия, точка 53 по-горе, Съдът напомня в този смисъл правото на жалбоподателя на справедлив процес в разумен срок, и по-специално на произнасяне относно основателността на обвиненията за нарушение на конкурентното право, формулирани по отношение на него от Комисията, и относно глобите, които са му наложени (Решение по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, точка 288 по-горе, точка 207).

290 Установявайки, че по това дело подобен срок е бил превишен от Общия съд, поради съображения за процесуална икономия и за да осигури незабавни и ефективни мерки срещу подобна нередовност на производството, Съдът е приел, че отмяна и изменение на решението на Общия съд, които се ограничават само до въпроса за определяне на размера на глобата, в случая позволяват предоставянето на търсеното справедливо обезщетение (Решение по дело Baustahlgewebe/Комисия, точка 53 по-горе, точки 47, 48 и 141 и Решение по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, точка 288 по-горе, точка 208).

291 Следва да се констатира, че това разрешение е приложимо по аналогия към настоящия случай.

292 Всъщност трябва да се напомни, че Общият съд разполага в случая с правомощие на неограничена юрисдикция по силата на член 31 от Регламент № 1/2003 за прилагане на член 261 ДФЕС и че освен това е сезиран с искане на жалбоподателя в този смисъл.

293 Все пак, както вече е прието от съда, тази неограничена юрисдикция го оправомощава да измени обжалвания акт, дори при липса на отмяна, като вземе предвид всички фактически обстоятелства, за да промени например размера на наложената глоба (Решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, точка 97 по-горе, точка 692, Решение по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, точка 112 по-горе, точка 86 и Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 54 по-горе, точка 577).

294 Така в хипотезата, когато в даден случай би трябвало да се установи нарушение на принципа на разумен срок, евентуално поради продължителността на съдебното производство пред Общия съд, той би трябвало да може чрез изменение на обжалваното решение да осъди жалбоподателя да заплати сума, от която евентуално да се приспадне справедливо обезщетение поради прекомерната продължителност на производството (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, точка 288 по-горе, точка 210).

295 Такова упражняване на правомощието на неограничена юрисдикция се налага по-специално по съображения за процесуална икономия и за да се отстрани незабавно и ефективно такова нарушение на принципа на разумен срок (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Baustahlgewebe/Комисия, точка 53 по-горе, точка 48).

296 Оттук произтича, че Общият съд в случая е компетентен да се произнесе по изричната молба на жалбоподателя за намаляване на размера на глобата на основание на прекомерната продължителност на производството, включително и относно продължителността на производството пред самия него (в този смисъл вж. също така заключенията на генералния адвокат Kokott по дело Solvay/Комисия, C-109/10 P, точка 280 по-горе, точки 243 и 275, и по дело Solvay/Комисия, C-110/10 P, точка 280 по-горе, точки 86 и 118).

297 Освен това трябва да се наблегне на факта, че настоящото правно основание има за предмет общата продължителност на производството по отношение на жалбоподателя, а именно общата продължителност на административното и съдебното производство. При тези условия, макар споменатото правно основание да се изтъква едва в съдебното заседание, то не може да се счита за недопустимо поради късното му предявяване, включително доколкото се отнася до продължителността на административното производство. Всъщност общата продължителност на производството е ново фактическо обстоятелство, което по силата на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник позволява въвеждането на това правно основание в хода на производството пред тази инстанция.

298 В това отношение следва да се напомни, че критикуваната продължителност на производството включва периода между 29 юли 2004 г., дата на първата мярка по събиране на доказателства, насочена към жалбоподателя в рамките на провежданото от Комисията разследване, и 8 ноември 2011 г., дата на съдебното заседание по настоящото дело. Следователно този период обхваща около седем години и четири месеца.

299 Разумният характер на този срок трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата, присъщи на всяко дело, и по-специално от значимостта на спора за заинтересованата страна, от сложността на делото, както и от поведението на заинтересованите и това на компетентните органи (Решение по дело Baustahlgewebe/Комисия, точка 53 по-горе, точка 29 и Решение по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, точка 288 по-горе, точка 212).

300 Следва да се отбележи, че тази критикувана от жалбоподателя обща продължителност се разделя на два ясно открояващи се стадия, а именно административното производство пред Комисията и съдебното производство пред Общия съд.

301 На първо място, що се отнася до административното производство, следва да се отбележи, че жалбоподателят не е обяснил с какво неговата продължителност сама по себе си би могла да се счете за прекомерна.

302 Във всички случаи тази продължителност, що се отнася до жалбоподателя (около година и десет месеца между 29 юли 2004 г. и датата на приемане на обжалваното решение — 31 май 2006 г.), при обстоятелствата в конкретния случай не би могла да се счете за прекомерна. Достатъчно е да се отбележи в това отношение, че става въпрос за разследване, включващо голям брой предприятия и изискващо проучването на много фактически и правни въпроси. Освен това описанието на производството от Комисията в съображения 79—93 от обжалваното решение не позволява да се установят периоди на неоснователно бездействие.

303 На второ място, следва да се разгледа продължителността на съдебното производство с оглед на обстоятелствата, които имат значение в случая (вж. точка 299 по-горе).

304 Що се отнася до значението на делото за жалбоподателя, трябва да се констатира, че той не изтъква никакъв довод в това отношение.

305 Във всички случаи, трябва да се напомни, че жалбоподателят в случая не е поискал отмяната на член 1 на обжалваното решение, доколкото този член го признава за отговорен за нарушението на член 81 ЕО. Така жалбоподателят не е поискал произнасяне относно обосноваността на отправените му от Комисията обвинения и следователно делото не се отнася до наличието на нарушение на правилата на конкуренцията (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Baustahlgewebe/Комисия, точка 53 по-горе, точки 30 и 33 и Решение по дело Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland/Комисия, точка 283 по-горе, точка 186).

306 При това положение единственото значение, което настоящото дело може да има за жалбоподателя, се отнася до наложената по силата на обжалваното решение глоба. Следва обаче да се наблегне на факта, че жалбоподателят не е изтъкнал никакъв довод, който да позволи да се прецени това значение за него.

307 Впрочем дори исканията на жалбоподателя да включваха отмяната на член 2, буква в) от обжалваното решение (вж. точка 36 по-горе), следва да се констатира, че правните основания, на които се позовава настоящата жалба — дори да се предположи, че всички те са основателни, — не биха могли да доведат чисто и просто до отмяната на глобата, а само до намаляване на нейния размер.

308 Следователно не е установено, че настоящото дело има голямо значение за жалбоподателя.

309 Що се отнася до поведението на жалбоподателя, то не е допринесло съществено за продължителността на производството.

310 Що се отнася до поведението на компетентните органи и сложността на делото, следва да се констатира, че критикуваната от жалбоподателя продължителност на периода между завършването на писмената фаза на производството на 11 април 2007 г. и датата на започване на устната фаза на производството на 15 септември 2011 г. (около четири години и пет месеца), е значителна.

311 Тази продължителност обаче се обяснява с обстоятелствата и сложността на делото.

312 В този смисъл трябва да се напомни, че в обжалваното решение Комисията стига до извод, че четиринадесет дружества, съставляващи пет предприятия по смисъла на конкурентното право, са нарушили член 81 ЕО чрез съвкупност от антиконкурентни споразумения и съгласувани практики в сектора на метакрилатите (вж. точки 1—4 по-горе). Жалбата на жалбоподателя представлява една от петте жалби срещу обжалваното решение, които са подадени на два различни езика на производството.

313 Тези жалби повдигаха значителен брой фактически и правни въпроси, които изискваха задълбочено проучване от Общия съд, което по-специално се осъществи чрез процесуално-организационни действия по всяко от тези дела, както и чрез възобновяване на устната фаза на производството по едно от тях.

314 Освен това връзката по предмет между тези жалби наложи частично тяхното успоредно разглеждане. При това, с изключение на две от тези жалби, които са по-тясно свързани (дела T-206/06 и T-217/06), всяка от тези жалби повдигаше различни фактически и правни въпроси, така че възможностите за съгласувани действия по тях бяха ограничени. Затова Общият съд е постановил пет отделни решения, като настоящото е последното от тази група, а останалите са Решение от 7 юни 2011 г. по дело Total и Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, непубликувано в Сборника), Решение от 7 юни 2011 г. по дело Arkema France и др./Комисия, точка 171 по-горе, Решение от 15 септември 2011 г. по дело Lucite International и Lucite International UK/Комисия (T-216/06, непубликувано в Сборника) и Решение от 30 ноември 2011 г. по дело Quinn Barlo и др./Комисия (T-208/06, Сборник, стр. II-7953).

315 Освен това следва да се отбележи, че именно задълбоченото проучване на делото позволи настоящото решение да бъде обявено в относително кратък срок след завършване на устната фаза на производството на 15 декември 2011 г., при това въпреки наличието на езиковите трудности, наложени на Общия съд по силата на Процедурния правилник.

316 Така продължителността на съдебната процедура достигна пет години и девет месеца.

317 Въпреки това, тъй като отсъства какъвто и да било довод на жалбоподателя относно значението, което настоящото дело би могло да има за него, и като се вземат предвид разсъжденията, изложени в точки 305—308 по-горе, от които произтича, че с оглед на естеството на делото или значението му за жалбоподателя не се е налагала някаква особена бързина, тази продължителност при обстоятелствата в конкретния случай не е от естество да обоснове искането намаляване на размера на глобата.

318 Тази констатация се налага a fortiori, що се отнася до общата продължителност на административното и съдебното производство, която е обект на настоящото правно основание (вж. точки 297 и 298 по-горе) и която, взета като цяло, не може да се счита за прекалено дълга, като се имат предвид разгледаните по-горе обстоятелства.

319 Следователно настоящото правно основание, както и жалбата като цяло трябва да се отхвърлят.

По съдебните разноски

320 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Imperial Chemical Industries Ltd да заплати съдебните разноски.

Czúcz Labucka Gratsias

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 5 юни 2012 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 2

Производство и искания на страните 5

От правна страна 5

По първото правно основание, изведено от липсата на достатъчно доказателства за участието на жалбоподателя в нарушението, що се отнася до формовъчните съединения от ПММК 6

По второто правно основание, изведено от липсата на мотиви в обжалваното решение относно „основния размер“ на глобата 14

По третото правно основание, изведено от неизпълнение на задължението на Комисията да разпредели „основния размер“ между жалбоподателя и Lucite 15

По четвъртото правно основание, изведено от неуместното увеличаване на началния размер на глобата с оглед на възпиращия ефект 20

По първата част на правното основание, изведена от това, че Комисията не е отчела действителните финансови възможности на жалбоподателя 20

По втората част от правното основание, изведено от нарушаване на принципите на равно третиране и на пропорционалност 24

По петото правно основание, изведено от неоснователния отказ да се намали глобата на основание на сътрудничеството с Комисията 26

По първата част от правното основание относно отказа да се намали глобата на основание Известието относно сътрудничеството 26

– Относно неправилната преценка на приноса на доказателствата, съдържащи се в заявлението на основание Известието относно сътрудничеството 27

– Относно отговорността на Комисията за закъснението на жалбоподателя при представяне на неговите доказателства в сравнение с другите засегнати предприятия 30

По втората част от правното основание, отнасяща се до отказа да се признае приносът на жалбоподателя в сътрудничеството, надхвърлящ приложното поле на Известието относно сътрудничеството 36

По шестото правно основание, изтъкнато по време на съдебното заседание с оглед на правомощието на неограничена юрисдикция на Общия съд и изведено от прекомерната продължителност на производството 40

По съдебните разноски 44